

DEBRECENI EGYETEM FEJLESZTÉSÉÉRT A L A P Í T V Á N Y

A **Debreceni Egyetem Fejlesztéséért Alapítvány** létrehozását az a cél vezérelte, hogy az intézmény polgárai számára olyan programokat, infrastrukturális és intellektuális fejlesztéseket tudjon megvalósítani, amelyek mind a közösség összetartozását, elmélyítését, mind az intézmény fejlődését, szolgáltatási színvonalának emelkedését szolgálják.

A **Debreceni Egyetem Fejlesztéséért Alapítvány** céljai:

- A Debreceni Egyetemen folyó oktató-, kutatómunka személyi és tárgyi feltételeinek, új szakok indításának segítése,
- az oktatók foglalkoztatásának, munkájuk infrastrukturális és szakmai háttere megteremtésének támogatása,
- egyetemi rendezvények támogatása,
- az egyetem értékei megőrzésének, bemutatásának támogatása,
- az egyetem ismertsége növelésének segítése,
- a Debreceni Egyetem komplex hallgatói és intézményi szolgáltatási rendszerének fejlesztése,
- az oktatók, hallgatók és az alkalmazottak sport- és kulturális tevékenységének támogatása,
- közreműködés az egyetem ifjúságvédelmi feladatainak ellátásában és a diákétkeztetésben.

Ön is segíthet céljaink megvalósításában, hiszen az **1% felajánlása** nem kerül semmibe, számunkra mégis nagyon fontos!

Kérjük Alumni Közösségünk minden tagját, hogy támogassa adója 1%-ával Alma Materét és a Debreceni Egyetem hallgatóit!

Ezúton is köszönjük önzetlen támogatását!

RENDEZVÉNYKOORDINÁCIÓS ÉS ALUMNI KÖZPONT

H-4032 Debrecen, Egyetem tér 1.

Telefon: +36 (52) 258-025; (52) 258-028

E-mail: alumni@unideb.hu

Web: alumni.unideb.hu

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT A BEFIZETETT ADÓ EGY SZÁZALÉKÁRÓL

A kedvezményezett adószáma:

1 8 1 4 3 7 6 4 - 1 - 0 9

A kedvezményezett neve:

Debreceni Egyetem Fejlesztéséért Alapítvány

TUDNIVALÓK

A nyilatkozatot tegye egy olyan postai szabvány méretű borítékba, amely e lap méretét csak annyiban haladja meg, hogy abban a nyilatkozat elhelyezhető legyen. **FONTOS!** A rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett adószámát, a borítékon pedig az ÖN NEVÉT, LAKCÍMÉT ÉS AZ ADÓAZONOSÍTÓ JELÉT pontosan tünteti fel. A lezárt, aláírt borítékot küldje el az illetékes adóhivatalnak vagy adja át munkáltatójának.

Szerkesztői ajánlás

Tisztelt Alumni Tagok, Kedves Olvasók!

Szürke hétköznapijaink rohanásában adják egymásnak a stafétát a hónapok, december végéhez közeledve az ünnepi készülődés forgatagában igyekszünk kipipálni mindent, ami képzeletbeli vagy valós feladatlistánkon szerepel és kétségbeesve várjuk a csendes vagy zajos, de meghitt pillanatokat a fenyő körül, az ünnepi asztalnál, a gyerekek csillogó szemében, régen várt találkozások ölelésében. Ezek a pillanatok töltenek fel, adnak muníciót mindannyiunknak az újabb esztendőre. Magazinunk legújabb számában igyekszünk mi is hozzátenni ezekhez a pillanatokhoz olyan ajándék-gondolatokat helyezve jelképesen a fa alá, mint a család fontossága és szeretete, a szakma iránti elhivatottság ereje, a kitűzött célért folytatott sokszor nehéz, de elszánt küzdelem gyümölcsének öröme, egy életút értéke. Ezekkel az ajándék-gondolatokkal kívánok minden munkatársam nevében meghitt ünnepeket, egészséget, sikereket és szeretetben gazdag újévet az Alumni Közösség valamennyi tagjának és szeretteinek!

Rófi Mónika
Rófi Mónika

A Debreceni Egyetem Alumni Magazinja

Kiadó: Debreceni Egyetem

Felelős kiadó: Szilvássy Zoltán rektor

Főszerkesztő: Rófi Mónika

Lapszerkesztők, szerzők:

Béres Zsuzsa, Czellar Anikó, Földváry László,

Kiss Dóra, Molnár-Kovács Dorka,

Nánási-Molnár Anita, Pájer Szabolcs,

Takács Péter Levente

Kiadványszerkesztő: Szabó Balázs

Fotók: Alumni Központ, unideb.hu

Szerkesztőség:

Debreceni Egyetem

Rendezvénykoordinációs és Alumni Központ

4032 Debrecen, Egyetem tér 1.,

Főépület 17-es iroda

Megjelenik 500 példányban.

Nyomdai munkák: Printart-Press Kft.

Felelős vezető: Szabó Balázs

HU ISSN 2063-6148

Ki lehet Alumni tag?

A DE Alumni tagja az lehet, aki a Debreceni Egyetem vagy a jogelőd intézményei (Debreceni Agrártudományi Egyetem, Debreceni Orvostudományi Egyetem, Kossuth Lajos Tudományegyetem, Hajdúböszörményi Wargha István Pedagógiai Főiskola) egykori vagy jelenlegi hallgatója, oktatója, kutatója, dolgozója. Azok a magánszemélyek vagy cégek képviselői is lehetnek DE Alumni tagok, akik bár nem voltak, vagy jelenleg nem tagjai az intézménynek, de támogatják a Debreceni Egyetem Alumni tevékenységét.

Regisztráció: alumni.unideb.hu/hu/tagsagiregisztacio

Elérhetőségek:

Cím: Debreceni Egyetem

Rendezvénykoordinációs és Alumni Központ

4032 Debrecen, Egyetem tér 1.,

Főépület 17-es iroda

Levelezési cím:

DE Rendezvénykoordinációs és Alumni Központ

4002 Debrecen Pf. 400.

Telefon: 52/258-126

E-mail: alumni@unideb.hu • Honlap: alumni.unideb.hu

TARTALOM

AZ EGYETEMRŐL

- 6-7** Repülőmérnök a fedélzeten
Ailer Piroska

GENERÁCIÓK

- 8-9** A debreceni orvosdinasztia
A Lampé család

- 10-11** Szerelem, család, szakma –
Agrár
A Katona család

KARRIER

- 12-13** „Ha kérditek idehaza:
Na, milyen volt Afrika?”
Pásztor Szabolcs

- 14-15** Világbajnok fogorvos
Bágyi Kinga

- 16-17** „Vonzanak az innovatív
kihívások!”
Birkner Zoltán

TEHETSÉGEK

- 18-19** Színtiszta pedagógia
Lakó Zsigmond

- 20-21** DOBban a szíve
Major Bence

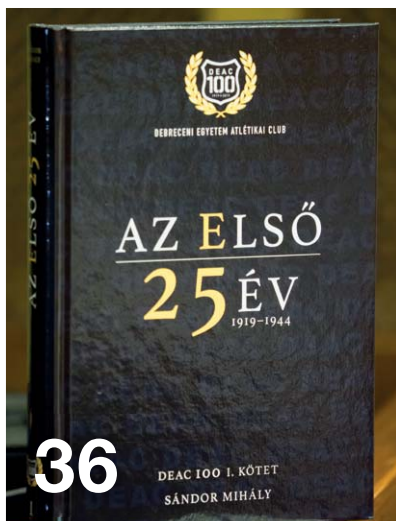
SOKSZÍNŰSÉG

- 22-23** Köztünk élnek
Dinh Viet Tan Hung

INNOVÁCIÓ

- 24-25** Innováció a betegek
szolgálatában
UD mediversity app

TARTALOM

KINCSEK AZ EGYETEMEN

26-27 A díszjelvények története

VISSZAPILLANTÓ

28-29 Arany- és gyémántdiplomás
alumni gondolatok
Gődény Mária és Furka István

ALUMNI-DÍJ

30-31 Jövőt formáló örökség
Joerg Bauer

TALÁLKOZTUNK

32-33 Évfolyamtalálkozók
Öregdiákok találkozóinak
képes beszámolója

JUBILÁNSOK

34-35 Tudományos program-
sorozat, ünnepi ülés és
networking esemény
TTK, Néprajzi Tanszék,
Kommunikáció- és
Médiatudományi Tanszék

KÖNYVAJÁNLÓ

36 Az első 25 év
Könyv a DEAC-ról

AKIKRE BÜSZKÉK VAGYUNK

37 Akikre büszkék vagyunk
A Debreceni Egyetem elismert
kiválóságai

IN MEMORIAM

38 2019-ben elhunyt egyetemi
dolgozók, hallgatók

Repülőmérnök a fedélzeten

– Ailer Piroska az egyetem új rektorhelyettese

A megváltozott iparági elvárásokhoz és a Debrecenbe települő iparvállalatok munkaerőpiaci igényeihez illeszkedve a műszaki képzés fejlesztése áll a Debreceni Egyetem stratégiai célkitűzéseinek új fókuszában. Október 1-jétől Ailer Piroska műszaki innovációért és képzésfejlesztésért felelős rektorhelyetteshez tartozik a terület.

■ TAKÁCS PÉTER LEVENTE

Ailer Piroska már tizenéves korában kapcsolatba került a repüléssel bátyja révén, aki repülőgép-szerelőnek tanult, repülőgép makettek építést, s az űrhajózási lexikonból olvasott fel hűgának.

– Teljesen természetes volt számomra a repülés. Többször vitt szüleimmel együtt motoros műrepülőversenyekre, repülőnapokra. A végső lökést pedig 14 éves koromban egy olvasmányélmény adta meg. Brian Lecomber Az egyetlen esély című könyve tökéletesen élethűen írja le, hogy miként kell leszállni egy kisgéppel, miután a pilóta rosszul lesz, és hölgy utasát rádión keresztül instruálják a leszállásra. A könyv elolvasását követően egy repülőnap végén részt vettünk a bátyámmal és barátaival egy sétarepülésen. Amikor a pilóta mondta, hogy most én is irányíthatom a gépet, akkor a regényben leírtak alapján elkezdtem vezetni a PZL 104-es Wilgát. Szerelem volt első látásra – idézte fel Ailer Piroska.

A szegedi Radnóti Miklós Kísérleti Gimnáziumban végezte középiskolai tanulmányait, közben pedig a szegedi vitorlázó repülőterren is egyre gyakoribb látogató volt. Szülei engedélyével a vitorlázópilóta-képzést is elkezdte. Azonban már ekkor körvonalazódott, hogy mégsem a pilótafülke lesz az igazi otthona.

– Nagyon jó voltam matematikából, fizikából, és egyre jobban érdekelt a repülésnek

a műszaki, technológiai háttere, így kitaláltam, hogy én repülőmérnök akarok lenni, a Budapesti Műszaki Egyetemen pedig indult is ilyen képzés. Egyszem lányként kerültem be a több mint kilencven járműgépész közé. Ez persze eleinte nem volt egyszerű, nem értették, hogy mit keres egy nő abban a férfias közegben, de aztán összezsizsolódtunk. Az elméleti tárgyak jól mentek, de például a műszaki rajzban sokat segítettek a fiúk, akik nagyon örültek a „gyöngybetűvel írott” jegyzeteimnek. Soha nem kértem kedvezményeket, ugyanúgy olajos kézzel szereltem, maradtam az éjszakai műszakra, mint a srácok – mesélte a rektorhelyettes, hozzátéve: az egyetemi tanulmányai mellett még sokáig járt repülni Szegedre.

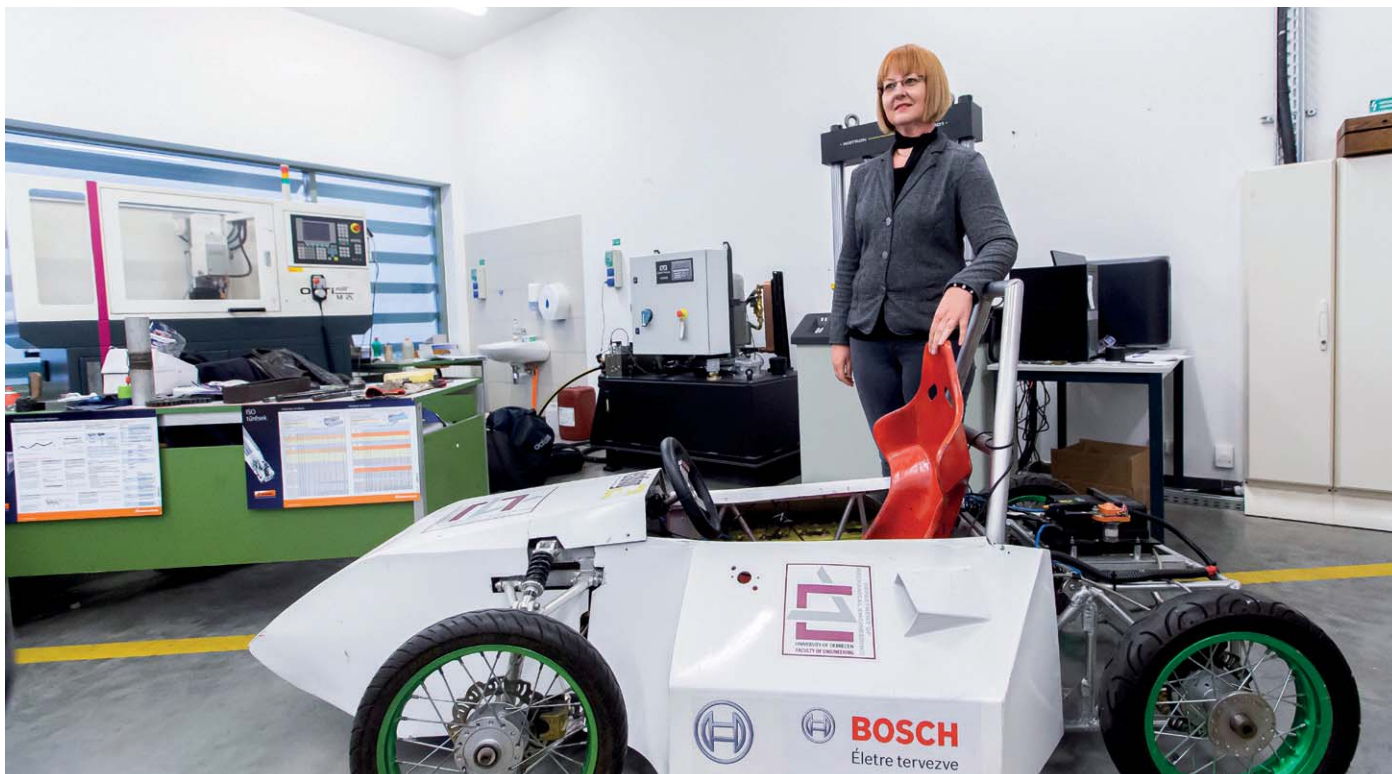
Ötödévesen döntötte el, hogy le akar doktorálni. Egyik tanára – aki katona volt, és a Műegyetem mellett Szolnokon is tanított – kollégát keresett, így jött a lehetőség, hogy doktorálhatott, taníthatott, csak nem civilként, hanem katonaként. Végzés után egy hónappal már be is vonult hivatásos katonának.

– Az elején még én magam sem tudtam, hogy mire vállalkozok, később kiderült, hogy a katonaélet más, mint a civil. Katona lettem, de továbbra is a Műegyetem doktori programjában vettem részt nappali

tagozatosként, mert a Honvédség engedte. Ugyanúgy jártam be, mint egy normál doktorandusz, csak az oktatási, gyakorlati részt csináltam Szolnokon. Mivel a honvédségnél és a légierőnél kevés nő van, így ott is hamar megismertek. Végül leszerelésemig Szolnokon tanítottam – jegyezte meg Ailer Piroska.

A hadseregben töltött évek után újabb kihívást keresett, s a vállalati szektorban találta meg számítását. A fékrendszerekkel foglalkozó Knorr-Bremse budapesti kutatási-fejlesztési központjában kezdett dolgozni.

– Könnyebbé tette a dolgot, hogy sok új kollégát ismertem az egyetemi és a doktori időszakból, ugyanakkor mégis nagy váltás volt. Nemcsak a rendszer, hanem a munka jellege is nagyban különbözött. Előfejlészként az ötleteket valósítottuk meg funkcionális mintaként, azaz tesztelésre készítettünk egy példányt, hogy kiderüljön, alkalmas-e sorozatgyártásra. Ez közel áll a kutatáshoz: nagyon sok elméletet, kutatási eredményt, szimulációt használunk, sok tervezési feladatunk van, hiszen ez a berendezés még nem létezik, és rengeteget kell számolni, modellezni, hogy a folyamat végén a termék olyan legyen, amilyennek valaki megálmodta. Ez a tervezés csakúgy, mint az egyetemi kutatás egy kreatív tevé-

kenység, amihez szükség van a folyamatos önfejlesztésre, hiszen újabb és újabb kérdések merülnek fel, új technológiákat kell megtanulni. Ez abban az időszakban történt, amikor a számítástechnika robbanásszerűen megjelent a fejlesztésben. Én főként szoftverfejlesztéssel foglalkoztam, olyan szabályzókat készítettem, amelyek például beállítják, hogy egy szelep mikor nyisson, mikor zárjon, milyen logikák alapján működjön. Nem véletlen, hogy ekkor kezdtem újra a Műegyetemmel dolgozni, de immár vállalati megrendelőként. Voltak olyan témák, amelyekhez csak néhány mérésre volt szükség, ilyenkor sokkal egyszerűbb kapcsolatba lépni az egyetemmel – ahol megvan a megfelelő infrastruktúra, a hozzáértő szakemberek –, és a mérést, a szaktudást K+F-szolgáltatásként igénybe venni – mutatott rá a rektorhelyettes.

A vállalatok és a felsőoktatás kapcsolatáról szólva Ailer Piroska megjegyezte, hogy nagyon nagy segítséget jelent, hogy mindkét oldalon tapasztalatot szerzett a közös projektekben, kutatásokban.

– A sikeres együttműködéshez elsősorban az kell, hogy a felsőoktatás értse a vállalatok problémáit, másrészt a vállalatnak tudnia kell, hogy miben segíthet az egyetemnek – és ez nem feltétlenül pénzügyi támogatást jelent. A kutatócsoportok számára rendkívül hasznos, ha a való világ valódi problémáival találkozhatnak, és azt is megtapasztalják, hogy milyen szerteágazóan alkalmazható a tudásuk. Az együttműködések kapcsán nehéz téma az ipari szabadalmak és a tudó-

mányos publikációk viszonya, ami valójában hozzáállás, szándék kérdése is. Az egyetemi oldalnak szüksége van a bevételre és olyan problémákra, melyeket érdemes kutatni. Nekik az is nagyon fontos ugyanakkor, hogy amit ebből lehet, azt publikálják, a doktorandusz kapjon témát, és az intézménynek ez egyfajta nyilvánosságot is jelent. A vállalatoknak viszont az ipari titok megtartása, a szabadalmak érvényesítése áll az első helyen; sokkal egyszerűbb azt mondani, hogy semmit nem lehet publikálni, mert akkor nincs vele baj. Ha a határokat helyre tudjuk rakni, akkor feloldható ez az ellentét – vallja a szakember.

A vállalati projektek után újabb kihívást jelentett a visszatérés a felsőoktatásba. 2010-től a Kecskeméti Főiskola Járőműtechnológiai Tanszékének létrehozásán dolgozott, majd 2013-tól az intézmény rektora, 2017-től pedig a jogutód Neumann János Egyetem vezetője lett.

– Kecskeméten sikerült véghez vinni azokat a célokat, melyeket kitűztem magam elé, így amikor megkaptam Debrecenből a felkérést, akkor úgy éreztem, hogy itt még bátrabb lehetek. A Debreceni Egyetem egyedülálló az országban: van egy dinamikus fejlődő Műszaki Kar, melyet más tudományterületek fejlett egységei vesznek körül. A járműipar egyre multidiszciplinárisabb: a járművek kapcsán például egyre több olyan kérdést teszünk fel, amire mérnökök nem, csak biológusok, informatikusok, vegyészek, orvosok, szociológusok, közgazdászok, jogászok tudnak választ adni. Debrecenben mindez

egy helyen van; a karok, a kutatók sokszor nem is gondolják, hogy kutatási témájuk a járműipar számára is releváns. Itt egy-egy problémát teljesen más megközelítésben tudunk megvizsgálni, olyan projekteket, kutatásokat lehet létrehozni, amelyeket sehol máshol az országban – jelentette ki Ailer Piroska.

A konkrét célokról szólva a rektorhelyettes elmondta, hogy a járműmérnök alapszak szakindítási kérelme elbírálás alatt van a Magyar Felsőoktatási Akkreditációs Bizottságnál, és a tervek között szerepel a repülőgépes specializáció indítása is.

– A műszaki képzés infrastrukturális fejlesztéséhez kapcsolódóan folyamatban van az előkészítés. A Természettudományi és Technológiai Kar Kémia épületét felújítjuk, a Műszaki Kar Óteterő utcai épületét bővítjük és korszerűsítjük, az egyetemi ipari parkban pedig egy új járműipari laboratóriumot fogunk felépíteni. Az eszközbeszerzések a már részben folyamatban lévő kutatásokhoz fognak kapcsolódni. Az Informatikai Karral, a Műszaki Karral, valamint a Természettudományi és Technológiai Karral együttműködésben alakult ki a Tématerületi Kiválósági Program járműipari része, melyet speciális tartalommal töltünk fel. A TTK anyagtudományi alapkutatásokkal, az IK autonómjármű-kutatásokkal, az MK az elektromos-hajtáslánchoz és a járműenergetikához kapcsolódó kutatásokkal vesz részt a programban – tájékoztatott Ailer Piroska a következő időszak tervezett feladatairól.

A debreceni orvosdinasztia – a Lampé család

Összetartó családként ismerik a Lampé famíliát Debrecenben. Legutóbb is több mint ötvenen gyűltek össze, hogy együtt köszöntsék a család legidősebb tagját, Lampé László professzort, a Szülészeti és Nőgyógyászati Klinika egykori igazgatóját 90. születésnapján. Igazi orvosdinasztiáról beszélhetünk, hiszen a legtöbben ezt a hivatást választották a családból. Lampé Rudolf például csakúgy, mint egykor a nagyapja, a szülészeti klinikát vezeti, Lampé Zsolt pedig az egyetemi kórház főigazgatója.

■ CZELLÁR ANIKÓ

Tartják a kapcsolatot, segítik egymást, de a népes család ma már csak a nagyobb ünnepeken találkozik teljes létszámban. November elején Lampé László 90. születésnapja hozta össze őket. A professzor 1973-tól 22 éven át vezette a Szülészeti és Nőgyógyászati Klinikát. Azt mesélte, kezdetben egy új szakembergárda kialakítása volt az egyik legfontosabb feladata.

– Amikor kineveztek, a klinikán nem volt altatóorvos és újszülöttgyógyász sem. Abban az időben 4000 szülés volt egy évben, és az újszülötteknek nem volt orvosa. A gyerekklinikáról jött át egy kolléga és

megmondta, milyen gyógyszert kell adni a babáknak, ha pedig súlyosabbnak ítélte a gyerek állapotát, egy nővér ölbe kapta az újszülöttet és átvitte a gyereklinikára. Néhány év alatt sikerült kialakítani egy új szakembergárdát neonatológusokkal, aneszteziológusokkal.

Sokat tett azért, hogy erősítse a nemzetközi kapcsolatokat. A klinikára külföldi szakembereket hívott előadást tartani és megteremtette a lehetőségét annak, hogy ő és kollégái tanulmányutakon vegyenek részt.

– Élettani kutatásokkal foglalkoztam, a magzat pajzsmirigyének működésével, abból írtam a kandidátusi értekezésemet.

Ugyanakkor rájöttem, hogy a gyakorló orvosoknak a gyakorlatot kell előtérbe helyezni, nem az elméleti kutatást. Amerre jártam külföldön, mindenütt igyekeztem a legújabb, legjobb klinikai gyakorlatot elsajátítani és idehozni Debrecenbe. Ez a mindennapos, folyamatos fejlődés része volt. Vezetése alatt a klinikát az Egészségügyi Világszervezet (WHO) Kollaborációs Központjává avatták és 1992-ben Európában elsőként kapott bababarát kitüntető címet. Lampé László szerényen azt mondja, a klinikán sok volt a tehetséges munkatárs, neki sokszor „csak” az volt a feladata, hogy elképzeléseiket támogassa és megteremtse hozzá a feltételeket. Fejlesztette az oktatást, a vizsgáztatási módszereket, egy háromkötetes tankönyvet is írt, amit több mint 20 évig használtak az oktatásban.

Feleségét, a Szemészeti Klinika egykori professzorát, Zajácz Magdolnát is a szakmájának köszönheti.

– Elsőéves medikus volt, én a negyedik évre iratkoztam, amikor eladtam neki az anatómia tankönyvemet, akkor kezdődött minden. Több mint 60 évet töltöttünk együtt, két gyermekünk született, sajnos már 6 éve nincs közöttünk. A hazai és a nemzetközi szakma elismert személyisége volt. Tehetőséges, szorgalmas orvos, kiváló kézügyes-

séggel, nagyon nagy gyakorlatra tett szert a plasztikai sebészetben is.

A Szülészeti és Nőgyógyászati Klinikát most Lampé László unokája, Lampé Rudolf vezeti, akire természetesen nagyon büszke. – Hiszem, hogy jól végzi a feladatát, a visszajelzések is kedvezőek, nagyon tehetséges, az biztos. Gyakran találkozunk, beszélgetünk, persze a szakmáról is, ez elkerülhetetlen. Nem beszéltük rá, hogy orvos legyen, de még egészen kisgyerek volt, már akkor azt mondta: az akarok lenni, ami papa.

Lampé Rudolf is így emlékszik erre. Édesanyja Lampéné Zsuzsanna Judit nyelvtanár, az ÁOK Ideggyógyászati Központjának vezetője, édesapja, Lampé Zoltán ügyvéd, a megyei kamara elnöke. Mindketten elismertek szakmájukban, Rudolf azonban mégsem a szülei, hanem a nagypapa hivatását választotta.

– Gyerekkorom óta tudtam, hogy szülész-nőgyógyász szeretnék lenni. Egyetlenegyszer bizonytalanodtam el, amikor az egyetemen nagyon megtetszett a mellkassebészet, de ez csak néhány hétig tartott. Nagypámról nagyon sok jót hallottam, imponáló volt, hogy sokan szeretik, sok olyat csinált, ami jelentős volt az akkori egészségügyi struktúrában, a tudományos munkában, a nemzetközi kapcsolatokban. Mindenki büszke volt rá. Ebben a légkörben nőttem fel, biztos, hogy ez is hatott rám.

Lampé Rudolfot 2019. július elsejével bízta meg a klinika vezetésével. Ahogy fogalmazott, kinevezése egyszerre volt megtisztelő és megterhelő számára.

– Gyorsan, sok ember irányítását kellett megszervezni. Az elképzelésem megvolt, de a valóság mindig kicsit más, mindig több felmerülő problémát kell megoldani, mint amire számítottam. Megnyugtató ugyanakkor, hogy az egyetem vezetésétől és Bacskó György főorvostól is nagyon sok segítséget kapok.

PhD-fokozatát a kóros terhesség laboratóriumi vizsgáló módszerével szerezte meg, másik tudományos területe pedig a műtéttechnikai újítások bevezetése. Nagy eredménynek tartja, hogy Magyarországon az első és eddigi egyetlen közleményt a klinikán jelentették meg a laparoszkópos

méheltávolításról, amely sokkal gyorsabb felépülést hoz, így javul a betegek életminősége. A klinika vezetőjeként fontos feladatának tartja a betegbiztonság növelését, a szakmai protokollok bevezetését.

– Átlátható ambuláns rendszert vezettünk be, illetve meghatároztuk, hogy kik, milyen műtéteket végezhetnek. Ezzel is a biztonságosabb betegellátás a célunk. A szakképzésben is arra törekszünk, hogy szakorvosjelöltjeink olyan szakorvosként lépjenek ki, hogy garantálni tudjuk, valóban értenek ahhoz, amiről a bizonyítványukat megkapják. Vezetni szeretnénk őket, hogy a megfelelő hozzáállást és szakmai alázatot is biztosan megtanulják.

Lampé László testvére István is követte bátyját, ő is orvos lett. 1978-tól 1993-ig vezette igazgatóként a Fül-Orr-Gégeklinikát. Megbízatása idején lényegesen bővült a betegellátási profil, jelentősen nőtt a fekvő- és a járóbeteg-forgalom, illetve fontos fejlesztések zajlottak az intézményben. Tudományos munkát elsősorban a fülészeti és az audiológia területén végzett. Több egyetemi jegyzet, tankönyv és szakkönyv társszerzője. Lampé István, a Debreceni Orvostudományi Egyetem egykori klinikai rektorhelyettese 2013-ban hunyt el. Mindkét fia orvosként végzett, de más szakterületre specializálódtak. Lampé István, a Klinikai Központ Fogorvosi Szolgálatának klinikai főorvosa (felesége Lampéné Hein Márta, az egyetemi kórház szemész szakorvosa), Lampé Zsolt pedig szemészeti szakvizsgát szerzett és több mint 10 évig dolgozott a Szemklinikán.

– Édesapám mondta mindig, hogy az ér-

zékszervek gyógyítása nagyon sok sikerélményt ad. Nála a hallás volt ilyen, nálam a látás. Soha nem felejttem el például azt a nagymamát, aki a szürkehályog miatt 6 évig gyakorlatilag mind a két szemére teljesen vak volt. Vállalta a műtétet, mert nem akart úgy meghalni, hogy ne lássa az 5 éves unokáját. Örökre megmarad bennem,

mikor a műtét másnapján bementem hozzá, és könnyes szemmel mesélte, hogy végre láthatta az unokáját. Meghatározó élmények ezek.

Szakorvosi tevékenysége mellett közigazgatási alap- és szakvizsgát szerzett, nemzetközi egészségügyi finanszírozási kurzusokat végzett. Dolgozott az Országos Egészségbiztosítási Pénztár főigazgatójaként is, az integrációt követően, 2017. július elsejétől pedig a DE Kenéz Gyula Egyetemi Kórház főigazgatója. – Az nem jó, ha két ilyen nagy egészségügyi szolgáltató, mint a klinikai központ és a kórház egy Debrecen nagyságú városban egymás mellett, teljesen önállóan, nem összehangoltan működik, valamilyen egységet kell alkotni. Az integráció szakmai területen és a háttér szolgáltatásokban is halad, de ez egy hosszú és nehéz feladat. Az biztos, hogy lehetőségek rejlenek abban, hogy Magyarország legnagyobb egészségügyi szolgáltatója működik a városban.

Lampé Zsolt azt mondja, életrajzát édesapjától „örökölte”, aki szigorú, precíz, pontos ember volt. Egy jászberényi asztalos fiaként indult, és – csakúgy, mint a testvére, Lampé László – kitartással, szorgalommal egyetemi tanárrá, klinikaigazgatóvá küzdött fel magát, akit a szakma és a betegek is tiszteltek, elismertek.

– Szigorú volt és szabályok szerint élt, amit gyerekként nehéz volt megérteni, de ma már látom, mennyire fontos, hogy legyenek szabályok, egy kórházi rendszer is csak akkor tud jól működni. A gyerekeimnek is igyekeztem átadni ezt a szemléletet. A nagyobbik lányom egy egészségügyi beszállító cégnél dolgozik, a kisebbik gyógyszerész, a fiam a Corvinus elvégzése után, másodéves orvostanhallgató a Debreceni Egyetemen. Örülök, hogy mindegyikük kötődik az egészségügyhez, hiszen ezen a területen jelentős átalakulás, komoly technológiai fejlődés zajlik, melynek érdemes a részesévé válni.

*A Szülészeti és Nőgyógyászati Klinikát
most Lampé László unokája,
Lampé Rudolf vezeti.*

Szerelem, család, szakma – Agrár.

Interjú a Katona családdal

■ FÖLDVÁRY LÁSZLÓ

Hogy kerültek kapcsolatba az Agrárral?

Kovács Lajosné Erzsébet (K. L. E.): Egyrészt a nagybátyám Pallagra, az Agrártudományi Főiskola elődjébe járt, másrészt az édesanyám az Agráron helyezkedett el mint könyvelő, majd később ő lett az Agrár gazdasági igazgatója. A szálak az én esetemben egészen eddig mennek vissza. A középiskola befejezését követően magyar-történelem szakra akartam menni, de az édesanyám azt mondta, hogy ha az ember vidékre megy, akkor legalább keresen, s jöjjen inkább az Agrárra.

Kovács Lajos (K. L.): Édesapám középparaszt volt, s falun mindennel foglalkoztunk. Akkor nem voltak még gépek, igazi parasztgazdálkodás volt. Őz mellett laktunk. Őt testvérem az ipart választotta, de én a mezőgazdaság mellett döntöttem, így a Putnoki Mezőgazdasági Technikumban tanultam tovább. Harmadik helyezett lettem egy országos versenyen, ezáltal lehetőségem nyílt arra, hogy válasszak az állatorvosi, az erdőmérnöki vagy az agrármérnöki szak közül. Én az agrárpályát választottam, így kerültem Debrecenbe. Egyetemistaként kihelyeztek bennünket üzemekbe, naposi ügyeletekbe. Három dolog fogott meg: a talajélet, a növénytermesztés és az üzemszervezés. Végzést

Interjúalanyaim sikereinek, boldogulásának titka a föld szeretete, a család fontossága és a szakma ismerete. Mindannyian az Agráron tanultak, s ezer szállal kötődnek a mai napig is szeretett intézményükhöz. Ismerjék meg Kovács Lajos, Kovács Lajosné Erzsébet és Katonáné Kovács Judit történetét.

követően 1964-ben a püspökladányi Zöldmező TSZ-be kerültem, ekkor még kevés volt a szakember a TSZ-ekben. A doktori disszertációmat az ott szerzett tudás nagyban segítette, majd órákat is adtam az egyetemen, később címzetes egyetemi docens lettem. A föld szeretete megmaradt, hiszen a család ma is 30 hektáron gazdálkodik.

Katonáné Kovács Judit (K. K. J.): Óvónő szerettem volna lenni, de a szüleim azt mondták, hogy gyerekeim ügyis lehetnek, így ezt az érdeklődésemet ki tudom majd élni velük. A föld szeretetét hoztam otthonról, gyerekkoromtól kezdve részt vettem a mezőgazdasági munkákban, ezért választottam végül az Agráregyetemet, ahol agrármérnök, angol–magyar szakfordítóként végeztem 1992-ben.

Miért pont Debrecen?

K. L. E.: Debrecenben az agrárképzés olyan színvonalas volt akkor és szerintem most is, hogy nem csak szakmán belül lehetett elhelyezkedni. Én például hét évig dolgoztam Püspökladányban üzemgazdászként, később pénzügyi vezető lettem az Állami Biztosítónál, majd a Generalinál építettem fel öt megye infrastruktúráját, szerveztem meg a munkát.

K. L.: Ez egy nehéz kérdés, valószínűleg a sors keze van benne. Itt ismertem meg a feleségemet. Szerencsésnek érzem magam, hogy már egyetemistaként megtaláltam életem társát.

K. K. J.: Szeretek Debrecenben élni, így nemcsak az egyetemet végeztem itt, hanem a három fiam születése után a PhD-fokozatomat is itt szereztem meg gazdál-

kodás- és szervezéstudományok területén. Az agrárkörnyezet-gazdálkodás vonalon végzett kutatásom megerősítette bennem, hogy „minden fejben dől el”, így érdeklődésem a humán és a társadalmi tőke irányába fordult. A habilitációmnak is ez volt a témája.

Milyenek voltak az egyetemi évek?

K. L. E.: Gyönyörűek. Nagyon jó kapcsolatok alakultak ki a csoporttagok között, nagyon jól ismertük egymást, barátságok szövődtek.

K. L.: Mindenki ismert mindenkit név szerint az évfolyamon, sőt az alsóbb évfolyamról is sok hallgatóval voltunk kapcsolatban, hiszen nagyon aktív volt a sport, illetve a kulturális élet. A tanárok is név szerint ismertek bennünket. Olyan volt a közösség, mint egy nagy család. Szakmailag és emberileg is nagyon jó volt.

K. K. J.: Az én egyetemi éveim még eléggé hasonlítottak a szüleimére, hiszen a képzésen, az öt évfolyamon kb. 500-an voltunk, s az évfolyam 20%-a volt csak lány. Mára ez szinte megfordult. A mi időnkben még tankönyvekből tanultunk, a mai egyetemistáknak ott van az internet. Bátran mondhatjuk azt, hogy ez a lehetőségek százada. Ugyanakkor rengeteg információ áll rendelkezésre, amit szűrni kell, nemcsak a hallgatóknak, hanem az oktatóknak is. Ez a felsőoktatás egyik kihívása.

Számomra az egyetem hozta a társat is az életbe. A férjemet is itt ismertem meg, aki agrármérnökként végzett, s a bankszektorban helyezkedett el. Három gyermekünk született. Az egyik fiam már végzett a Gazdaságtudományi Karon, a másik kettő pedig még itt hallgató. Amit én is kaptam a szüleimtől, hogy meg kell ismerni a világot, idegen nyelvet kell tanulni, próbáltam átadni a gyermekeimnek is. Nagy örömemre a legidősebb fiam egyetemistaként tanult külföldön, középső fiam pedig jelenleg Erasmus-ösztöndíjjal Spanyolországban tanul.

Hogyan lett Önből coach?

K. K. J.: A Gazdaságtudományi Kar lehetőséget biztosít arra, hogy folyamatosan képezzük magunkat. Így vettem részt a Team Academy finn képzési programban, ahol megtapasztaltam, hogyan vannak jelen az oktatók coach szemlélettel. A diákokat az életük mestereinek tekintik, a felelősséget náluk tartják. Nekik kell megtalálniuk azt, ami őket érdekli, amiben jók tudnak lenni, s a tanárok ebben támogatják őket. Megtetszett ez a szemlélet, így Budapesten tovább képeztem magam coachként. Ahhoz, hogy hiteles coach legyek az egyetem fala-

„...Légy önmagad, mert mindenki más foglalt...”

in kívül, a gyakorlatban is tevékenykedem, s az így szerzett tapasztalataimat meg tudom osztani a diákokkal is.

TEDx Debrecen, Igen Debrecen, Debrecen HUB. Három olyan projekt, ami fontos, hiánypótló szerepet tölt be a városban. Hogyan került kapcsolatba ezekkel?

K. K. J.: Szeretek Debrecenben élni, s azt látom, hogy a fejlődésnek az egyik útja az edukáció. Cselekvő, proaktív hozzáállással sok minden elérhető. Kérdésként merült fel bennem, hogy azt a tudást, amit felhalmozunk és kollektív tudássá válik, hogyan tudjuk minél jobban felhasználni Debrecenben. Ezek a projektek az egyetemen kívül biztosítanak tanulási teret a városban élőknek.

Mire a legbüszkébbek?

K. L. E.: Nőként ez egy nehéz kérdés. Büszke vagyok arra, hogy nulláról felépítettem a Generalit a régióban, de igazából a legbüszkébb a családomra vagyok.

K. L.: Nehéz megfogalmazni. Ahhoz, hogy az ember jól érezze magát, kell egy biztos

háttér, ez a család. A másik biztos háttér a szakma ismerete, hiszen a szakembereket a világon mindenhol megbecsülik. Visszatekintve azt mondhatom, hogy mindkettőben helytálltam.

K. K. J.: A legfontosabb érték számomra is a család, ami stabilitást ad.

Milyen jótanácsaik vannak a mai egyetemistáknak?

K. L. E.: Legyenek kitartóak, a kitűzött céljaikat érik el, ne adják fel azokat útközben.

K. L.: Amit szeretsz, abban légy a legjobb. Folyamatosan képezni kell az embernek magát. Legyen önbizalmuk mindenhez és a céljaik eléréséhez tegyék le az alapokat, a rosszul sikerült dolgok után álljanak fel, s ne engedjék, hogy a sikertelenség megtörje az életüket.

K. K. J.: Legyen egyensúly a család és a szakma között, valamint van két mondatom: „Felelősséggel adj teret magadnak” és a kolléganőmtől hallott frappáns mondat: „Légy önmagad, mert mindenki más foglalt”.

„Ha kérditek idehaza: Na, milyen volt Afrika?” Egyetemi oktatói tapasztalatok afrikai országokból

Már középiskolásként is nagyon szeretett előadni, és mára számos egyetem mondhatja el magáról, hogy akár vendégelőadóként, de oktatójaként is foglalkoztatja. Középfokú tanulmányai alatt döntötte el, hogy főiskolai vagy egyetemi oktató szeretne lenni – 22 évesen már a Nyíregyházi Főiskola (ma Egyetem) munkatársa lett. Diákjai mindig pozitívan nyilatkoznak róla. Több afrikai országban megfordult oktatóként, kutatóként – ezúttal az ottani tereptapasztalatokról tartott közgazdaságtani előadást, nem csak közgazdászoknak a Debreceni Egyetemen. Pásztor Szabolcs közgazdásszal, a Nemzeti Közsolgálati Egyetem docensével és az Afrikai Üzleti Tanulmányok Közép-európai Tudásközpontjának alelnökével, egyetemünk korábbi oktatójával beszélgettünk.

■ NÁNÁSI-MOLNÁR ANITA

Mesélj nekünk egy kicsit a felsőoktatási élményekről!

Mindig is foglalkoztatott a gondolat, ami aztán céljá vált, hogy oktassak a felsőoktatásban. Annak idején a középiskolában arra ugyan még nem gondoltam, hogy ezt később külföldön is gyakorolhatom, mert kezdetben a lehetőségeim egészen korlátozottak voltak. Sátoraljaújhelyen tanultam az V. István Közgazdasági és Informatikai Szakközépiskolában, így adott volt, hogy ezen a vonalon induljak tovább. A diploma megszerzése után itt, a Debreceni Egyetemen szereztem PhD-fokozatot, mely intézménynek később oktatója is lettem. A legérdekesebb élmény és tapasztalat leginkább az volt számomra, hogy sok afrikai és ázsiai hallgatónak tarthattam előadást és szakdolgozóim is voltak. Nagyon szívesen foglalkoztam velük, s felébredt bennem a vágy, hogy azon túl, hogy a Debreceni Egyetemen tanítok külföldieket, szeretném mindezt a

helyszínen a saját lakhelyükön is megtapasztalni. Tanulmányaim során nagyon sok országgal kerültem közelebbi kapcsolatba, némelyekről különösen sokat olvastam, és szerettem volna szélesíteni a tudásomat a gyakorlati tapasztalattal. Vágytam az empiriára. Ezeket a vágyakat be is teljesíthettem, hiszen olyan szerencsés helyzetben voltam és vagyok ma is, hogy elutazhatok azokba az országokba, amelyekről tanultam, olvastam, előadtam. Nagyon szeretek hallgatókkal lenni, tanítani, előadni. Hamarosan Etiópiába és Kenyába készülök ennek okán. Az egyik oroszországi utam során – ahová szintén rendszeresen járok –, pedig egy rég dédelgetett vágyamat szeretném beteljesíteni: ellátogatni Irkutszkba, a Bajkál-tóhoz, és megismerni az ottani hallgatókat is.

Én most hallgatólak először előadni, de mindaz, amit az oktatásról, előadásról eddig elmondtál bizonyítást nyert nálam azaz, hogy rengeteg hallgató jelent itt meg az előadáson, tele kérdésekkel, s mennyien

jönnek, jöttek ide hozzád az előadás után is szakmai, de személyes kérdésekkel is. Amolyan igazi tanítóbácsi benyomását keltette bennem.

Ez igazán megtisztelő számomra. Köszönöm. Valóban élvezem magát a tanítást is, de a hallgatókkal való közös munkát is – legyen szó egy szemináriumi téma megvitatásáról, vagy szakdolgozatról, vagy akár egy friss olvasmányélmény megosztásáról. Különböző egyetemeken sok egyetemistától hallottam már, hogy az oktatók csak Neptun-kódként kezelik őket és leginkább csak a saját tudományos előmenetelükre és a publikációikra fókuszálnak. Én ennek a mentalitásnak az ellenkezőjét próbálom megvalósítani.

Alapvetően a külföldi diákok voltak a meghatározó motiváló tényezők a külföldi tanításban, vagy intézményi kapcsolatokra volt inkább szükség ennek megvalósításához?

Nagyon érdekes számomra, hogy is-is. Nyil-

ván intézményi kapcsolatokon keresztül indult el az egész folyamat. Később azonban – mivel sok hallgatómmal a képzés után is tartom a kapcsolatot – ahogy kiderült, hogy épp melyik országba készülök, vagy éppen hol vagyok, megkerestek, s kérdezték, hogy nincs-e kedvem elmenni az ő volt egyetemükre. Később a látogatás során ott is kialakult egy-egy kapcsolat. Ez főként az afrikai országokra volt igaz. Ezeket megelőzően a Campus Hungary program keretében gondoltam egy nagyot és 2014-ben

sok-sok elmélet megismerése után a tudatosságom is növekedett, és rendkívüli módon vágytam arra, hogy a tanultakat valóságban is lássam. A fejlődésnek és gazdasági átalakulásnak mélyebb és kiterjedtebb dimenzióit is meg kívántam ismerni. Ezek között pedig elsősorban az afrikai gazdaságokat emelném ki, jöllehet számos ázsiai országban is megfordultam már. Az átalakulás látványos, ugyanis, ha jelenleg a leggyorsabban fejlődő országokat keressük, akkor elsősorban afrikai országokkal fogunk

„Vágytam az empíriára.”

ellátogattam Oroszországba, a Plekhanov Russian University of Economics-re tanítani, ahol azóta minden évben többször is megfordulok, vendégelőadóként alkalmaznak. Időközben voltam már más moszkvai és szentpétervári egyetemen is előadni, jelenleg pedig az irkutszki Baikal State University-vel és az Irkutsk National Research Technical University-vel formálódik egy kapcsolat. Ezekre a helyekre pedig főként úgy jutottam el, hogy konferenciaelőadáson hallottak előadni, ami után meghívást kaptam vendégoktatásra. Tehát ez utóbbi mindenféle intézményi együttműködésen kívüli kapcsolat alapján valósult meg.

De térjünk át Afrikára, amiről most azt hallom: ásványi kincsek, növekvő népesség, óriási felvevő piac, gyorsan fejlődő országok. Milyen Afrika ez?

Elsőként azt szeretném kiemelni, hogy hogyan jutottam el a szűkebb környezetem, illetve Kelet-Közép-Európa határainak tanulmányozásától az afrikai gazdaságokig. Bevallhatom, hogy érdekes utazás volt. A

találkozni. Egyszerűen arról van szó, hogy a nagyhatalmak újra felfedezik azt, hogy sok ásványi kincs, növekvő középosztály és bővülő üzleti lehetőségek kínálóznak a kontinensen, és ezt egyre többen próbálják kihasználni. Ennek tanulmányozása pedig kifejezetten érdekes kérdés.

Mi (Európa, Európai Unió) ezt nem használtuk ki?

Igazából valahol elfeledkeztünk a kontinensről, évtizedeken keresztül csak azt mondtuk el róla, hogy túlnépesedett, éhínséggel és betegségekkel sújtott. Ténylegesen azonban nagyon sok ásványi kincs és középosztálybeli fogyasztó van a kontinensen, így kialakult egy új versenyfutás Afrikáért, az afrikai kontinensért. A nagyvállalatok és a nagyhatalmak azon ügködnek, hogy minél nagyobb szeletet kaphassanak ebből a tortából, ugyanis a kormányzatok vagy nem képesek erre, vagy átengedik másoknak a terepet.

Úgy értettem az előadásodból, hogy mind-

ehhez Afrika vezetése sok esetben asszisztál, vagyis tudatosan nem fejleszti kellően az infrastruktúrát, oktatást, egészségügyet. Fontos lenne pedig mindez, ugyanis rohamosan növekszik a lakónépesség és egyre több a munkaképes korú.

Abszolút így van. A személyes tapasztalatom az, hogy amikor hazautazom a szüleimhez, az utcán szinte csak idősebbeket látok, a fiatalok leginkább a fővárosban, vagy külföldön dolgoznak. Afrika ennek épp az ellenkezője, ott majdnem kizárólag csak fiatalokat látni. Több országban a medián életkor 16 évnél is alacsonyabb, a fiatalok sokaságát pedig a munkaerőpiac csak nehezképpen tudja felvenni. Egyszerre erősek a családi kötelek, másszor pedig azt láthatjuk, hogy a családfő egy távoli országban dolgozik és rendszeresen hazautalja a jövedelmének egy részét. Fontos még kiemelni, hogy önmagában véve az afrikaiak nagyon kedvesek, nyitottak, önzetlenek és nagyon vendégszeretők is. Amit mi európaiak is megtanulhatnánk tőlük az pedig az, hogyan kell életvidámnak lenni. Szinte kiolthatatlan a pozitív életszemléletük, a mosolygásuk.

Ez összekapcsolódik szerinted a hitéletükkel?

A leghatározottabban. Bátran merem azt mondani, hogy Afrikában élnek a legvallásosabb emberek a világon. Eddig 30–40 afrikai szakdolgozóm volt, de más munkáikkal is találkoztam már, és egyik sem kezdődhetett másként, mint az Isten által nyújtott segítség megköszönésével. Afrikában sok helyen találkozhatunk rövid feliratokkal (In God we trust/Istenben bízunk pl.), a tömegközlekedéssel utazók gyakran még a járműveken is keresztet vetnek, ha éppen valamilyen templom előtt haladnak el. Érdekes lehet még megemlíteni azt is, hogy annak idején belga papokat küldtek Kongóba (később Zaire, ma Kongói Demokratikus Köztársaság) hogy terjesszék a kereszténységet, most pedig gyakran megesik, hogy kongói papok látogatnak Belgiumba, hogy „terjesszék” a kereszténységet. Az afrikaiakat mélyen áthatja a vallás.

Végezetül egy gyors összegző kérdés: milyen tapasztalataid voltak, amikor ott voltál?

Mindig is nagyon szerettem, és továbbra is szeretek ott tanítani. A hallgatók nagyon figyelnek, jegyzetelnek, érdeklődnek. Nem mondom, hogy nem kerül elő ott is néha a mobiltelefon, de nem ez a jellemző. Nagyon proaktívak. Igazi élmény (volt) őket tanítani több szempontból is. Nagyra értékelik az átadott tudást és megbecsülik a vendégoktatókat. Bármikor szívesen visszamegyek, ha tehetem.

Világ bajnok fogorvos

**Bágyi Kinga,
a Fogorvostudományi Kar dékánja**

Egy arany-, egy ezüst- és egy bronzéremmel tért haza a teniszező orvosok világbajnokságáról az idén a litvániai Vilniusból Bágyi Kinga. A Debreceni Egyetem Fogorvostudományi Karának dékánja gyermekkorától teniszezik, csak néhány évre tette le az ütőt – akkor is fogorvosi tanulmányai miatt. Sportról, tanulásról, kitartásról és a fogorvoslás jövőjéről beszélgettünk a kari vezetővel.

■ TAKÁCS PÉTER LEVENTE

Bágyi Kinga tíz éves volt, amikor a szülei Nyíregyházán beíratták egy nyári tenisztáborba. Tehetségére, sporthoz való adottságaira az edzők azonnal felfigyeltek, a nyári tanfolyam után az NYVSC leigazolta. Korosztályos versenyzőként, majd később a felnőtt csapat tagjaként hozta a győzelmeket. A gimnáziumi évekig nem jelentett gondot a sport és az iskola összeegyeztetése, azonban az érettségi előtt döntést kellett hoznia, hogy a továbbtanulás, vagy a versenysport a fontosabb.

– Az edzőm szeretne volna, hogy magasabb szinten folytassam a teniszezést, de ahhoz több edzésre lett volna szükségem. Nekem azonban más terveim voltak, mindenképpen tovább szerettem volna tanulni, egyetemre készültem. 17 évesen abbahagytam a sportot, és a felvételire összpontosítottam. A bátyám orvosnak tanult, általa nyertem bepillantást az orvostudományok területébe.

Eleinte engem is az általános orvosi képzés érdekelt, de a gimnázium utolsó évében végül mégis a fogorvosi pályát választottam, amit azóta sem bántam meg – idézte fel a dékán.

A Debreceni Orvostudományi Egyetem hallgatójaként hamar a tenispálya mellé sodródott, bár lehetősége volt számos más sportot is kipróbálni. Az egyetemen a mozgalmas teniszélet, a jól működő teniszcsapat miatt adott volt a lehetőség, így újra a sportág mellett kötelezte el magát. Az első évek alatt az anatómia és más nehéz alapot tárgyak miatt még nem túl intenzíven járt edzésekre, versenyekre, de később a sikeres vizsgák után ez gyorsan megváltozott.

– A versenysport és a felsőoktatási tanulmányok párhuzamos folytatása az orvosi egyetem első két évében nehezen összeegyeztethető annak ellenére, hogy a Debreceni Egyetem támogatja az élsportolókat, így félre kellett tennem a teniszt egy időre.

Az első két év minden diáktársam számára nehéz és meghatározó volt. Mi fogászok szinte ugyanazokat az alapozó elméleti tárgyakat tanultuk, mint az általános orvos szakos diákok. Mára ez megváltozott, az európai tendenciákhoz igazodva, már a kezdetektől tanulnak diákjaink speciális fogászati tárgyakat is: anyagtant, odontológiát, preventív fogászatot – sorolta a kari vezető.

Úgy véli nem véletlen ez a fajta céltudatos magatartás, amelyet egyenesen a tenispályáról hozott magával a fogorvoslás világába.

– A sport meghatározó része az életnek, és nagy segítségemre van a nehéz helyzetekben. Megtanított a hatékony időbeosztásra, ami az egyetemen nagy könnyebbséget jelentett a tanulásban és a vizsgákra való készülésben, a jelen mindennapjaiban pedig a sokrétű feladataimnak az összeszervezésében. A tenisz ráadásul egy nagyon izgalmas egyéni és csapatsport is egyben.

Ütések, pontok, játszmák, pillanatnyi állás, órákig tartó küzdelem, taktika, aktív vagy passzív játék, döntések, de mégis az utolsó pont dönt. Aki azt nyeri, az a győztes. Ki bírja jobban fizikálisan, mentálisan, ki képes győzni? Van, aki képes nála jobb játékosokat is megverni, van, aki bárkitől kikap. Egy csapat összeállításánál pedig sok szempontot, körülményt figyelembe kell venni. A győzelemhez ismerni kell a gyengeségeinket, az erősségeinket, és ezek birtokában tudjuk felépíteni az edzéstervet és a taktikát az ellenféllel szemben egyedül vagy segítséggel. Vezetőként számtalanszor kerülök hasonló helyzetekbe, és egyre többször merítek példát a sportból. Nagyon sokszor ösztönösen cselekszem, a megérzéseimre hagyatkozva, de van, amikor gondos előkészítés után tudom csak meghozni a döntést, vagy megoldani a problémát egyedül vagy csapatmunkában, kihozva magamból és mindenkiből a legjobbat. Sokszor tapasztaltam a meccsimen, hogy a legkilátástalanabb helyzetekben kell a legbátrabbnak lennem, mert csak akkor van esélyem megfordítani az állást, megnyerni a pontot, a mérkőzést. De talán, ami a legfontosabb, hogy a sport megtanított a türelemre, alázatra, kitartásra, hogy olyan dolgokat is meg kell csinálni, amelyeknek esetleg csak évekkel később válik láthatóvá az eredménye, akár pozitív, akár negatív. A vereséget pedig méltósággal kell elviselni. Le kell vonni a következményeket, és tovább kell dolgozni keményen, hogy legközelebb győztesként jöhessünk le a pályáról. A sport számomra egyfajta relaxációt és stresszoldást is biztosít, egyensúlyban tart. Hobbi szinten sok kolléga sportol, vesz részt sporteseményeken, de nemcsak a munkatársakat, hallgatóinkat is próbáljuk motiválni, hogy minél többet mozogjanak. A fogorvoslás ugyanis egy olyan szakma, ahol sok időt töltünk állva vagy ülve, viszonylag statikus pózban, ami igencsak megterheli a vázizomzatot, még akkor is, ha a legideálisabb (ergonomikus) körülményeket biztosítjuk magunknak, például egy négykezes endodonciai mikroszkópos kezeléssel. Megfelelő odafigyeléssel, testünk karbantartásával megelőzhetünk nagyon sok problémát – vallja Bágyi Kinga.

Az egészséges életmódon túl persze a versenyhelyzet és a győzelem is motiválja a kari vezetőt, aki 1998-ban a Margit-szigeten vett részt először a teniszező orvosok világbajnokságán. Azóta több mint húsz alkalommal állhatott a dobogó legtetején, ebben az évben pedig egy arany-, egy ezüst- és egy bronzéremmel távozott az Orvos Tenisz Világbajnokságról.

– Különösen büszke vagyok az idén elért

eredményeimre, mert egy nagyon erős mérőny gyűlt össze, és a felkészülesem sem ment igazán a megszokott módon. 1,5 éve volt egy komoly sportsérülésem – keresztszalag-szakadás –, majd volt egy autóbalesetem, ennek következtében a jobb térdemet kétszer műtötték. Így a tavalyi bajnokságot ki is kellett hagynom. Sokan azt tanácsolták, hagyjam abba a teniszt. De ez számomra elfogadhatatlan volt. Ez az életem része, örömet okoz, ráadásul nagyon nagy sikereket élhettem át általa. Nem tudom feladni... Egy majdnem 6 hónapos rehabilitációs szakasz, számomra ismeretlen gyakorlatok, megfelelő szakmai egyetemi háttéri segítség, és újra a pályán voltam. Jóval többet és speciálisan kellett készülnöm. A világbajnokságon ugyanis 5 nap alatt 10–12 mérkőzést is le kell néha játszani, amik egyenként akár 1–3 órán át tarthatnak. Ez komoly fizikális és mentális igénybevétel még egy egészséges szervezetnek is. Erre tudatosan, jól kidolgozott edzéstervvel készültem mindig, hogy elkerüljem a sérüléseket: kondicionális edzések, futás, tenisz, valamint a megfelelő bemelegítés és a végén a nyújtás együtt tudja biztosítani a szükséges állóképességet – árulta el a dékán.

Az orvosok világbajnokságán kívül „hazai pályán”, a DEAC színeiben is rendre feltűnik a salakon, illetve az egyetem új teniszcsarnokának keményborításán Bágyi Kinga, aki a Fogorvostudományi Kar mellett a DEAC tenisz szakosztály női szakágának a csapatkapitánya is.

–Több mint öt éve úgy hozta az élet, hogy át kellett vennem a csapat szakmai irányítását is. Ezt örömmel teszem, nagyon szeretem csinálni, még az edzői képesítést is megszereztem. A csapat utánpótlását a DUSE fiataljai biztosították korábban, akik pár hónapja integrálódtak a DEAC-ba, így az utánpótlás-nevelés teljes mértékben biztosított a klubban belül. Büszke vagyok a lányokra, mert a csapat hagyományait megtartva – és magam is jó példát mutatva –, jelenleg 3 egyetemi alkalmazott és 4 orvostanhallgató vesz részt aktívan a csapatedzéseken és az országos csapatbajnokságban, ahol az idén már 3. alkalommal ezüstérmesként zártuk az évet. A csapat szellemisége és hozzáállása példaértékű, bizonyítja, hogy egy jó szervezéssel összeegyeztethető a tenisz, a tanulás, a család és a karrier – hangsúlyozta a dékán.

Bágyi Kinga folyamatosan keresi az új kihívásokat az oktatásban, kutatásban, gyógyításban is, ami nem is olyan egyszerű, egy ilyen dinamikusan fejlődő területen.

– A vezetői feladataim, a betegellátás, az oktatás és a kutatás összeegyeztetése nem egyszerű, jó szervezést igényel. Fontosnak tartom azonban, hogy vezető oktatóként átadjam tudásomat és tapasztalatomat a hallgatóknak és a fiatal kollégáknak. Pedagógus szülői háttérrel ez bennem genetikailag is kódolt. Előadásokat és gyakorlatokat továbbra is tartok. A betegellátás terén lehetőségem nyílt néhány évvel ezelőtt elsőként mikroszkópos endodonciai beavatkozásokat végezni Debrecenben, ennek köszönhetően bővült azon sikeres eseteink száma, amit korábban menthetetlennek gondoltunk. Terveink között szerepel a mikroszkópok számának növelése, biztosítva ezzel minél több kolléga számára a hozzáférést és a tapasztalatszerzést, valamint az új szakképzési programba érkező fiatal kollégák számára a háttérrel. Ez csak egy a sok modern kezelési lehetőség közül – mutatott rá a dékán.

Hozzátette: a legkorszerűbb technológiák a fogászatot sem kerültkék el: digitális fogászat – 3D innováció, lézer, mikroszkóp, gépi megmunkáló eszközök, adhezív tömések, CBCT.

– Oktatóink számára is nagy feladatot jelent, hogy folyamatosan tartsák a lépést az új fejlesztésekkel, technológiákkal és azokat azonnal beépítsék a tananyagokba, akár e-learning formában. Természetesen egyetemi oktatási intézményként mindenképpen arra törekszünk, hogy beszerezzük a legmodernebb eszközöket, hogy ne csak elméletben, hanem gyakorlatban is bemutathassuk hallgatóinknak ezeket, vagy akár lehetőséget biztosítsunk számukra a kipróbálásra. Terveink szerint idén kezdődik, és jövő szeptemberre fejeződik be a kar történetében is jelentősnek mondható beruházás, melynek keretében megújul a Fantom- és Fogtechnikai Laboratóriumunk. Erre a kapacitásbővítés és korszerűsítés miatt volt szükség. Itt gyakorolják a III. éves hallgatóink az üregalakítást, a foghúzást, a fogpótlásokat, ami egy nagyon fontos lépés, hiszen negyed- és ötödéven már önállóan szakorvosi felügyelet mellett betegeket kezelnek. A fogtechnikai laboratórium is megújul, amely a fogpótlások tervezéséhez és elkészítéséhez nyújt segítséget. Ezeknek a fejlesztéseknek köszönhetően a legmodernebb műszerekkel, lényegesen nagyobb kapacitással, jóval kedvezőbb órarendbeosztással tudunk kiváló oktatási környezetet biztosítani hallgatóinknak és oktatóinknak – jelentette ki Bágyi Kinga.

„Vonzanak az innovatív kihívások!”

A közelmúltban, hivatalos ügyben, a Tématerületi Kiválósági Programot ismertette a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal elnökeként járt a Debreceni Egyetemen Birkner Zoltán, aki derűs nosztalgiával idézte fel azt az időt, amikor még a Kossuth Lajos Tudományegyetem hallgatójaként érkezett nap mint nap a Főépületbe.

■ BÉRES ZSUZSA

A gimnázium elvégzése után miért éppen Debrecen egyetemét és ezt a szakpárt választotta?

Erre egyszerű a válasz. Amikor felvételiztem – 1989-ben –, Magyarországon nem volt máshol történelem–földrajz szak, csak Szegeden és Debrecenben. Nagykanizsai lévén, a Délnyugat-Dunántúl szülöttjeként így sem Budapestet, sem Pécsét nem választhattam, hanem döntenem kellett két távoli város között. Nagyra tartott osztályfőnököm, Cseke Ferenc, aki szintén történelem–földrajz szakos középiskolai tanár volt, és annak idején ide járt, azt tanácsolta, hogy menjek Debrecenbe, mert meg fogom szeretni. Hittem neki.

Nem bánta meg?

Ó, egyáltalán nem. Ennek már 30 esztendeje, de azóta is sok olyan barátom, évfolyamtársam van, akikkel a mai napig tartjuk a kapcsolatot, sőt, évente több alkalommal

is találkozót szervezünk. Ebből is látszik, hogy milyen mély barátságok születtek Debrecenben. Nagyon megszerettem a várost, nagyon megszerettem az egyetemet.

Végzés után mégis visszament Nagykanizsára, hiszen a Batthyány Lajos Gimnáziumban tanított éveken át. De mi inspirálta, hogy közben egészen más irányú, pénzügyi jellegű tanulmányokba kezdjen?

Talán az, hogy a történelemből leginkább a gazdaságtörténetet szerettem, és földrajzból is a gazdaságföldrajz érdekelt legjobban. Ezért amikor a további tanulmányaimat terveztem, kézenfekvőnek tűnt, hogy a közgazdaság irányába induljak el, ami végül pénzügy-számvitel-közgazdász irány lett. A másik ok, hogy a 90-es évek közepe-vége táján Magyarországon óriási szakemberhiány volt a pénzügyi-közgazdasági végzettségűek tekintetében, ezért sikerrel kecsegtetett egy ilyen végzettség. Bár nagyon szerettem a középiskolai tanár létet, ekkor már éreztem, hogy valami más is érdekelt.

Ez a másik irány a Pannon Egyetem Nagykanizsai Kampusza lett. Igazgatóként milyen célt tűzött ki maga elé?

1998 nagyon mozgalmas év volt számomra. Alig szereztem meg a közgazdász diplomámat, máris kaptam egy jó ajánlatot egy óriási bank csoportvezetői szintű munkájára, amely izgalmas kihívásnak tűnt. De ugyanekkor jött egy másik felkérés is egy „lehetetlen küldetésre”: hozunk létre Nagykanizsán egy felsőoktatási intézményt. Ismét döntenem kellett: egy bankba bekerülni csoportvezetőként egy polgári jómód alapját jelentette volna, de engem sokkal jobban vonzott ez az innovatív kihívás: hogyan lehet felsőoktatási intézményt létrehozni egy olyan megyei jogú városban, nem mellesleg a szülővárosomban, ahol a 70-es évek végén megszűnt a főiskola? Ennyi év elteltével talán kijelenthetem, hogy egy színvonalas egyetemi kampusz jött létre a nulláról indulva, és miután azóta is létezik és fejlődik, úgy gondolom, az akkori döntésem helyes volt.

Közben azért eredeti szakmáját sem hanyagolta, hiszen tanított a Pannon Egyetemen, 2014–2018 között pedig az intézmény Soós Ernő Víztechnológiai Kutató-Fejlesztő Központját is vezette.

1998-ban kezdtük a szervezőmunkát, Gaál rektor úr támogatásának köszönhetően pedig 2000-ben már érkeztek is az első nappali tagozatos, turizmus szakos hallgatók. A turizmus közel áll a földrajzhoz és a történelemhez is, így kézenfekvő volt, hogy több tárgy oktatását is vállaltam. Aztán jöttek a szakdolgozati témavezetések, később a PhD-hallgatók munkái is, szóval elkezdtem építeni egy klasszikus egyetemi karriert. 2013-ban azonban úgy éreztem, hogy a Nagykanizsai Kampusznak és a Pannon Egyetemnek érdemes lenne új irányokba fejlődniük, mivel egyre inkább látszott, hogy a meglévő szakok iránt csökken a hallgatók érdeklődése. Ugyanakkor addigra már széleskörű kapcsolatokat építettünk ki Zala, Somogy és Vas megye ipari vállalataival, szolgáltatóival, és szerencsémre talákoztam egy kitűnő tulajdonos-vállalatvezetővel, akivel hamar kiderült, hogy „azonos nyelvet beszélünk”. Így ki is találtuk, hogy érdemes lenne Magyarországon újraépíteni a víztudományi szakterület ipari víztisztítással foglalkozó ágát, amely megszűnt a rendszerváltás környékén. A hagyományos modellt követve – egy magáncég, egy felsőoktatási intézmény és a város együttes munkájával – megalapítottuk a Soós Ernő Víztechnológiai Kutató-Fejlesztő Központot, amely végül állami dotáció nélkül, kis befektetéssel is képes volt a fejlődésre.

Mégis mi volt az a fordulópon, ami miatt 2018-ban úgy döntött, hogy a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal elnökeként folytatja?

A fordulópon Palkovics miniszter úr nagyon megtisztelő felkérése volt, amely arra vonatkozott, hogy újra kellene gondolni Magyarországon a kutatás-fejlesztés és innováció rendszerét. Komoly kihívás ez számomra, mégis úgy érzem, hogy az elmúlt két évtizedben szerzett tapasztalataim nagyban segítik a jelenlegi munkámat. Remélem, ebben az országos feladatban is hasznos tagja lehetek egy nagy csapatnak.

Milyen érzés volt immár az NKFIH elnökeként újra eljőnni a Debreceni Egyetemre?

Remek érzés, bár amúgy is alma materbe visszajáró típus vagyok. Elnökként külön öröm látnom, hogy a Debreceni Egyetem jutott a legmesszebb a magyarországi tudásmenedzsment és tudáshasznosítás útján: olyan hely lett, ahol tudják, hogy

„...Debrecen azért első a főváros után, mert itt már húsz évvel ezelőtt kialakult az a fajta együttműködés, amelyet triple helix modellnek nevezünk...”

a tudás társadalmi és pénzügyi haszonná tehető. A hazai városok között Debrecen nemcsak azért sikeres, mert a második legnagyobb. Éppen azért első a főváros után, mert itt már húsz évvel ezelőtt kialakult az a fajta együttműködés, amelyet triple helix modellnek nevezünk. Vagyis a város nem hoz komoly gazdasági-, oktatási- vagy kutatás-fejlesztési döntést az egyetem nélkül, az egyetem pedig nem vág bele olyan fejlesztésekbe, amelyek nem a közvetlen gazdasági-társadalmi környezet érdekeit támogatják. A gazdasági szereplők pedig megtanulták megkeresni, megtalálni azokat az egyetemi partnereket, akikkel sikeresebbé válhatnak. Ez az a modell, amelyet nagyon sok helyen szeretnénk felépíteni.

Munkáját számos elismeréssel, kitüntetéssel díjazták, melyikre a legbüszkébb?

A Pannon Egyetemtől kapott Pro Universitate Pannonica nagy ezüst fokozata kitüntetésre. Azt hiszem, hogy a Nagykanizsai Kampusz létrehozásával és működtetésével kollégáimmal együtt valamit hozzáadtunk a Pannon Egyetem 1949 óta íródó történetéhez. Bebizonyítottuk, hogy egy magyarországi egyetem több megyére kiterjedően is sikeresen építközhet, ha érti

és elfogadja a hálózatos működési logikát. Az egyetem Szenátusa a kitüntetéssel a kanizsai közösség munkáját ismerte el.

Ennyi munka, felelős elfoglaltság mellett mennyi ideje jut a családjára, kikapcsolódásra?

Nehéz volt megtalálni az egyensúlyt, különösen eleinte, amikor belecseppentem a feladatok sűrűjébe. A kampusz születése idején a munka bizony sokszor elébe került a családi dolgoknak, aztán megértettem, hogy amit a magánéletben elmulasztok, azt sosem tudom utólag visszahozni. Azóta tudatosan figyelek erre, hiszen a lélek is akkor van egyensúlyban, ha szeretjük, amit a munkahelyünkön csinálunk, és otthon, a családdal is teljes életet élünk. A két lányom szerencsére úgy nő fel, hogy sok időt tudunk együtt tölteni. Jut egy kevés idő a kikapcsolódásra is, ami nálam a sportot jelenti. Nekem ez segít abban, hogy ne csupán lelkileg, hanem fizikailag is bírjam a terhelést. Régi hitem, hogy akkor bírjuk a mentális ütközeteket és a szellemi kihívásokat, ha a fizikai állóképességünk is rendben van, tehát a család, a sport és a munka együtt jelent számomra egy jól kiegyensúlyozott rendszert.

Nagy sikert könyvelhetett el idén a mintegy másfél évtizede működő Debreceni Egyetemi Színház (DESz): A Vígharma Társulat bekerült a világ azon 11 csapata közé, melyek fellelphetek a nyári Nemzetközi Amatőr Színházi Fesztiválon Kanadában.

Az elismerés háttérében azonban nemcsak az elhivatottság és a kitartó munka állhat, hiszen a DESzínház már a kezdetektől többet szeretne nyújtani, mint egyszerű szórakoztatás és kultúrakövetítés. A lényeg az oktatás és a fiatalok képességeinek fejlesztése adja, melyben a szervezet vezetőjének, Lakó Zsigmondnak jut az egyik legfontosabb szerep.

■ PÁJER SZABOLCS

Hova vezethető vissza a színház iránti rajongásod?

Két helyet neveznék meg: egyrészt az Ady Endre Gimnáziumot, ami ugyan nem az alma materem, de nagyon sokat találkoztam az ottani dráma tagozatos diákokkal és nagy hatással voltak rám. A másik a Debreceni Egyetem, pontosabban az Angol–Amerikai Intézet Színház specializációja. Ez kétéves volt, melynek keretében 12 kurzust kellett teljesíteni, elméletet és gyakorlatot egyaránt. Itt ismerkedtem meg a gyakorlati színházzal, előtte nem igazán álltam színpadra, 18 éves koromig főleg csak kívülről szemléltem, de mindig is rajongtam érte. Az angol nyelvű egyetemi színjátszó fesztivá-

Színtiszta pedagógia

lokon már én is felléptem, így tehát a színészetbe is belekóstolhattam.

A DESz vezetőjeként tevékenykedsz. Pontosan hogyan épül fel a szervezet?

Egy ernyőszervezetről beszélünk, mely próbál minden hallgatói kezdeményezésnek teret adni, éppúgy segíteni szakmailag, mint anyagilag. Fontos megjegyezni azonban, hogy itt elsősorban színházpedagógiáról van szó, legtöbbünk nem is színházi emberként vagy rendezőként, hanem tanárként tekint magára. Több csoport dolgozik számos, szakmabeli kollegám irányításával. A legprofibb csapat ugyanakkor a Vígharma Társulat, ők már effektíve egy független színházként is értelmezhetőek. Nagyon széles a paletta, kommunikáció és színpadi jelenlét erősítését célzó tréningektől – ami rendkívül hasznos egy tanárhallgató esetében – egészen az olyan előadásokig, melyek már független színházi szcénában is megállják a helyüket.

Mitől másabb egy egyetemi színház egy hagyományos művészi színjátszó társulattól?

Először is attól, hogy hallgatókkal foglalkozunk. Azonban el kell oszlatni a félreértést,

itt nem színészképzésről van szó. Mindig az egyetemi képzés céljai alá van rendelve az adott kurzus, amely valamennyi kar hallgatójának szól. A színházi tréning úgy is funkcionálhat, mint egy csapatépítő, vagy prezentációs tréning, bármi olyan, amihez kiállás kell. Ez nagyon hasznos lehet bárki számára, függetlenül attól, milyen szakról érkezik.

Mi alapján dől el, hogy éppen milyen darabot adtok elő?

Alapvetően a nyílt tréningeken találkozunk először a hallgatókkal, itt egy rövid képzés után kezdünk el dolgozni az érdeklődőkkel és együttesen mutatunk be valamit. Azért valamit, mert ez megint csak rossz beidegződés, hogy egy amatőr csapattal mindenképp egy írott művet kell eljátszatni. Ez leginkább a közsínház sajátja, és aki ezt amatőrökkel másolja, az nem ért ehhez a műfajhoz. Rengeteget ártottak és ártanak a hozzánk hasonlóknak azok a próbálkozások, amikor profi közsínházi módszert és darabokat akarnak ráhúzni a diák színjátszókra. Mindig figyelembe kell venni az adott csoportot, a tagok életkorát, és ennek megfelelően kell valami olyan produkciót megalkotni, amiben ezek az emberek

valóban benne tudnak élni. A már régebben együtt lévő csapatok pedig legtöbbször együtt, közösen döntenek el, hogy mivel szeretnének foglalkozni.

Milyen időközönként láthatóak az előadások?

Alapvetően kéthavi programunk van, igazodva az egyetemi időbeosztáshoz. Ugyanakkor már szinte szünet sincs, hiszen a Debreceni Nyári Egyetemi Színházi Estékkel a nyarat is „feláldoztuk”, ugyanis a felújított amfiteátrumban is tartunk előadásokat egész nyáron. Rengeteg kapcsolatunk van más, hasonló egyetemi társulatokkal, illetve olyanokkal, akiknek a munkamódszere, a színházi hitvallása megegyezik a miénkkel, így őket is nagyon gyakran vendégül látjuk. Az a munka, amit mi megmutatunk, az a jéghegy csúcsa. Vallom, hogy nem kell minden előadást a nagyközönség elé vinni, mivel ez egy oktatás, fontosabb sokszor az, hogy egymásnak megmutassuk és kiderüljön, hogy megérett-e egy munka a külső bemutatásra is.

A mai digitális, közösségi média által uralt világban mennyire nyitottak a fiatalok a színházra?

A rengeteg rendelkezésre álló szórakozási lehetőség következtében a színház iránti érdeklődés csökkent a fiatalok körében. Hozzá kell tenni ugyanakkor, hogy fellépni és magát megmutatni viszont nagyon szereti az ifjabb korosztály. Nem szeretnék negatívnak tűnni, de való igaz, hogy a közösségi médiának minden pozitív tulajdonsága ellenére megvan az az óriási hátránya, hogy bárkiből pillanatok alatt ünnepelet sztár tud faragni. Sokszor olyanokból is – akár egy-két jól elhelyezett fotóval –, akik ettől egyébként messze állnának. Ez még nagyobb felelősséget ró ránk szakmai tekintetben, hiszen – ahogy említettem – nem minden bemutatónak kell nyilvánosnak lennie. Egyszerűen azért, mert még nem érett meg rá a csapat. Természetesen be tudnánk szervezni egy teltháznyi közönséget rokonokból és ismerősökből, akik nyilván dicsérnék a produkciót, de ez mégiscsak egy egyetem és az a legfontosabb, hogy a szakmai színvonalnak eleget tegyünk. Ezért meg kell értetni a hallgatókkal, hogy sokszor évek kemény munkája az, amikor valóban olyan produkcióval állhatnak ki a nagyobb nyilvánosság elé, ami megfelel a szakmai elvárásoknak.

Mi szükséges ahhoz, hogy valaki társulati taggá váljon?

A Vígkarma Társulat vezetőjének, Halmi

Gábornak a szakmai irányításával nyílt tréningeket tartunk keddenként havonta kétszer vagy háromszor. Itt a mozgást, az érzékelést, valamint a beszédet is fejlesztjük különböző feladatok és játékok alkalmával. Akik rendszeresen járnak, beépülhetnek valamelyik csapatba, vagy amennyiben olyan közösség alakul ki, együttesen is létrehozhatnak egy előadást egy tanár vezetésével. Ezenkívül nekem van egy drámapedagógia kurzusom, valamint az Angol–Amerikai Intézet is kínál immár két kurzust Performing skills, valamint Performing scenes címen.

„...A mi esetünkben az innováció kiemelkedően fontos, mert nem áll rendelkezésünkre profi színházi gépezet...”

Ezt Szurdoki Péter, a Vígkarma tagja és jómagam tartjuk, illetve a külföldi hallgatóknak is van egy órája. Angol nyelven tehát egy héten három tárgyunk is van.

Volt esetleg olyan, aki az amatőr színjátszás után kedvet kapott a Színművészetihez?

Volt, de nem jellemző. Kiss Gergely Máté – aki a Bessenyei Zoltán vezette KonzervArtaudrium elnevezésű, szakmailag kiemelkedő társulat tagja volt – az egyetemről jutott a Csokonai Színházba, ettől az évadtól pedig a Vígcsínházba tette át a székhelyét. Ez azonban nagyon kivételes eset, Gergőnek nagyon sok munkája volt ebben. Ahogy már említettem, itt nem színészeket képzünk. Tanítok az Ady Gimnáziumban dráma tagozatos hallgatókat és látni kell, hogy ők úgy felvételiznek 14 éves korukban, hogy régebb óta készülnek erre a pályára, tudnak mozogni, énekelni, hangszereken játszani és szavalni. A felvételi után még négy éven keresztül minden nap ugyanezt csinálják. Közülük egy évfolyamból felvesznek hármát-négyet, de van olyan is, aki visszajár és csak úgy sikerül bejutni. Aki 19 évesen nálunk kezd el először színházzal foglalkozni, annak mindig őszintén elmondom, hogy minimális az esélye. Biztosan több hallgató jönne hozzánk, ha mindenkinek azt ígérnénk, hogy színész lesz, de ez egy populista gesztus lenne, és egyszerűen nem lenne igaz.

A DESzínház Vígkarma Társulata képviselte hazánkat a Nemzetközi Amatőr Színházi Fesztiválon idén nyáron. Milyen tapasztalatot szerzett a csapat a kanadai kiruccanas idején?

Halmi Gábor rendezését, az ÜBÜ FC-t válogatták be az amatőr színházi világtalálkozó-

ra. Világszerte 11 csoport lehetett ott, és egyikük lett a magyar csapat. Ez köszönhető annak, hogy Gábornak és az egész társulatnak van egy nagyon markáns és innovatív elképzelése a színházról. A mi esetünkben az innováció kiemelkedően fontos, mert nem áll rendelkezésünkre profi színházi gépezet, milliós technikák, de még igazán profi színházi tér sem. Ők egy színház start-up, akik új ötleteket hoznak a színházba. Rengeteg kapcsolatot szereztünk odakint, melyek a jövőre nézve nagyon hasznosak lehetnek.

Október közepén már hetedik alkalommal rendezték meg az Egyetemi Színjátszók Találkozó-ját Debrecenben. Miért fontos egy társulat életében egy ilyen rendezvény?

A kulturális kölcsönhatás mindig nagyon fontos. Megnézzük egymás munkáit, ezekből inspirálódunk, tanulunk egymás sikereiből és hibáiból. Mi mindig különös hangsúlyt fektettünk arra, hogy kiváló szakértőket hívunk meg, és külön erényünk, hogy nem hagyjuk ezeket a kritikusokat „ellustolni”. A hallgatóktól pedig elvárom, hogy fogadják meg az általuk megfogalmazott kritikát. Pontosan a fent is említett közösségi médiumok által kreált képek következtében vesztettük el azt a képességünket, hogy reálisan ítéljünk meg egy teljesítményt. Az nem vezet fejlődéshez, ha mindenki a saját pozitív oldalát akarja minél jobban kihangsúlyozni. A drámapedagógia egyik alapszabálya, hogy először dicsérjük meg, amit lehet, aztán pedig határozzuk meg, hogy milyen irányban lehetne fejleszteni az adott produkciót. Ezen nem szabad megsértődni, ez egy érték, és az emberek sokszor nem is tudják, hogy milyen nehéz manapság hozzájutni egy szakértő kritikához.

Mik a színház jövőbeni tervei?

Nemrég kaptunk a várostól egy játszóhelyet a B24 Galéria alatt, amit Desz24-nek neveztünk el. Ezzel kapcsolatban még sok dolgunk lesz, mire az infrastruktúrát teljesen rendbe hozzuk. Emellett nagy álmunk, hogy egy black box-típusú színháztermet kapjunk, akár az egyetemen, akár a belvárosban, mely illeszkedik az innovatív színházi tevékenységünkhöz. Nagyon várjuk továbbá a jövő évi DESZFesztivál bővítésével kapcsolatos terveket. A kéthetes rendezvény a Latinovits Színház projekthez fog kapcsolódni. Itt kiemelt feladat, hogy foglalkozzanak az amatőr és a határon túli magyar, illetve nem magyar nyelvű társulatokkal, de szeretnénk egy tágabb nemzetközi horizont felé is nyitni.

DOBban a szíve

Tíz évvel ezelőtt Artisjus-díjban részesült egy fiatal debreceni egyetemista. Az akkor mindössze 19 éves, Zeneművészeti Karon tanuló hallgatónak azonban mindez csak a kezdet volt. Azóta bejárta Európát és a legnevesebb ifjúsági fesztiválzenekarokban játszott. Annak ellenére, hogy a székhelyét már áttette Amszterdamba, a klasszikus ütőhangszeres művész Major Bence mind a mai napig szívesen látogat vissza a cívisvárosba. Teszi ezt nemcsak azért, hogy bemutassa, amit az elmúlt évek alatt tanult, hanem azért is, hogy nyitottságra és kitartó munkára biztassa a jövő zenészeit.

■ PÁJER SZABOLCS

Honnan jött a zene iránti szereteted és miért éppen az ütősök keltették fel az érdeklődésed?

Gyerekkoromban állítólag nagyon sokat ütöttem a konyhai eszközöket, lábasokat. Mikor ezt megunták a szüleim, elvittek a zeneiskolába és rögtön ütőhangszerekre írtak be Vasas Józsefhez, akivel a következő 9 évben együtt dolgoztunk. 5-6 éves koromban előkészítővel kezdtem és a zeneművészeti szakközépiskola megkezdéséig ide jártam. A Tanár úr szeretett meg velem először a hangszert. Hatalmas szíve volt, a zene iránti rajongása pedig átjárta az összes vele eltöltött órát.

Volt esetleg példaképed?

Általában gyerekként az embernek nem feltétlenül klasszikus ütőhangszeres mű-

vész lesz a példaképe. Az internet elterjedésével egy gombnyomásra elérhetővé vált minden és mindenki, ekkoriban főleg a különböző dobosok és a dobszerelések költötték le a figyelmemet. Az egyik kedvencem Jojo Mayer, svájci virtuóz dobos volt.

Hogyhogy Debrecenre esett a választásod a továbbtanulás kapcsán?

Már középiskolás koromban megismerkedhettem Szabó Istvánnal, a Debreceni Egyetem oktatójával az Országos Ütőhangszeres Versenyen Budapesten, ahol zsűritag volt. Az első forduló után beszélgettünk egy keveset, és már néhány perc után megfogott a személyisége. Egyből nagyon szimpatikus, pozitív kisugárzású és őszinte embernek tűnt. Szakmailag akkor még nem ismertem a munkásságát, bár a középiskolai tanárom, Szarvas Magdolna sok jót mondott róla. Felvételi előtt egy

évvel meghallgatásra jöttem Debrecenbe, hogy jobban belelássak az itteni lehetőségekbe, az oktatás színvonalába. Rendkívül jó tapasztalatot szereztem, ezért úgy döntöttem, hogy Magyarországon egyedüli intézményként a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karát jelölöm meg továbbtanulási lehetőségként.

Miként gondolsz vissza az egyetemista éveidre?

Utólag csupa kellemes emlék maradt meg a debreceni évekről. Szabó István nemcsak nemzetközi viszonylatban kiemelkedő tanárként, hanem mentorként is jelen volt minden diák életében. Egyedinek érezhettük magunkat, nem csak egynek a sok közül. Nagyon figyelt rá, hogy a hallgatónak ne legyen részük sem előnyös, sem hátrányos megkülönböztetésben, mind szakmailag, mind emberileg. Ez a lehető legegészsége-

sebb versenykörnyezetet teremtette meg számunkra. Számos hazai és nemzetközi hangversenyen, ütőhangszeres versenyen lehettem ott, hosszú – napi 12–14 órnyi – gyakorlással eltelt napokban volt részem. Ezek mellett azonban emlékeztetések számomra a barátokkal közös ebédek az egyetemi menzán, a késő esti beszélgetések a teraszon, vagy az utolsó pillanatos felkészülés a zenetörténet vizsgára a dohányzóban és még megannyi emlék, melyek mind ehhez a városhoz és ehhez az intézményhez kötnek.

Nem kerültek el a szakmai sikerek, sőt 2009-ben másodévesként Artisjus-díjas lettél. Hogyan emlékszel vissza erre?

Meglepetésként ért a díj. Azon a nyáron Olaszországban voltunk néhány kollégával egy nemzetközi versenyen. Két kategóriában sikerült második díjat szerezni és magyar zeneszerzők darabjait is játszhattam. Minden jól sikerült, kellemes élmény volt és nagyon tanulságos, de semmi másra nem számítottunk. Az egyik nap valamikor kora délután a gyakorlási szünetben kaptuk a telefont, hogy megtudnánk-e jelenni egy díjátadón. El sem akartuk hinni, Szabó Istvánt kérdeztük rögtön, hogy mi ez. Ő erősítette meg, hogy jól értelmeztük a telefonhívást, Artisjus-díjasok leszünk.

Változtatott valamit a szakmai hozzáállásodon ez a komoly elismerés?

Nem, semmit. A szakmai fejlődésemet előtte és utána is a lehető legkomolyabban vettem. Természetesen nagyon jól esett, mindenképpen egy plusz önbizalom- és motivációbombának számított.

Végzősként úgy döntöttél, hogy Amszterdamban is szerencsét próbálsz. Mindig is vágytál külföldre, vagy egy hirtelen jött lehetőség volt?

Hirtelen jött a lehetőség. Meghallgatáson

voltam Amszterdamban, de a célom főleg csak az ismerkedés volt. Nem tudtam elképzelni, hogy reális esélyem lesz Európa egyik legjobb ütőhangszeres tanszakán folytatni a tanulást. Mivel nagyon jól sikerült a meghallgatás, ezért ottlétem után kértem egy DVD-t, ha véletlen nem tudnék élőben felvételizni. Elküldtem, és sikerült bejutnom. A következő évben már ott tanultam. A Debreceni Egyetem és Szabó tanár úr mindenben nagyon segítőkész és nyitott volt, sokat jelentett ez nekem, utólag is köszö-

rengeteg baráttra tettem szert és rálátást szereztem arra, hogy ki, mit, hol, hogyan csinál a szakmánkban. A hangulat megismételhetetlen: fiatal, életerős, zenének elkötelezett kollégákkal tölthettem együtt hónapokat minden tavasszal és nyáron. Ha lehetősége van bármelyik magyar fiatal zenésznek próbajátékra jelentkezni és elmenni ezekbe a zenekarokba, mindenképpen ajánlom. Az önéletrajzban is jól mutat, ami később sokat segíthet, ha valaki profi zenekarokban szeretné folytatni a pályafutását.

„...Szabó István nemcsak nemzetközi viszonylatban is magas szintű tanárként, hanem mentorként is jelen volt minden diák életében...”

Tavaly nyáron az Ifjú Zeneművészek Nemzetközi Nyári Akadémiája újra Debrecenbe hívott. Milyen volt a visszatérés az Alma Materbe?

Debrecenbe mindig jó érzés visszatérnem. Sok minden a régi maradt és ennek örülök is. A szakmai munka a mai napig magas szintű, Szabó István továbbra is mindent megtesz azért, hogy ne egy elzárkózott burokban tanuljanak a növendékek, hanem nyissanak és tanuljanak. Legutóbb már spanyol diákok is voltak, ami mindenképpen pozitív, remélem a jövőben is lesz jó néhány nemzetközi jelentkező.

nöm nekik.

Az Európai Unió Ifjúsági Zenekarában is kipróbálhattad magad. Mennyiben volt ez más a korábbiakhoz képest?

Mind a négy nagy nemzetközi ifjúsági világzenekarban (Európai Unió Ifjúsági Zenekara, Gustav Mahler Ifjúsági Zenekar, Schleswig-Holstein Fesztiválzenekar, Verbier-i Fesztiválzenekar) részt vettem koncerten és teljes turnén egyaránt. A zenekari szintet némely turnén a világ legjobb professzionális zenekaraihoz is lehet hasonlítani, szenvedélyben és atmoszférában, illetve koncertélményben mindenképpen. Hangzásban és együttjátékban nyilván egy profi zenekar mindenképpen kifinomultabb. Hatalmas élmény volt mindegyik turné,

Mik a terveid a jövőt illetően?

Próbálok sok dolgot csinálni, mozgásban maradni. Az unalom megöl és zárkózottság teszt. Beiratkoztam idén hobbiként IT-t tanulni az egyetemre, de igyekszem segíteni a barátnőmet is cégének beindításában.

Milyen útravaló jó tanácsot tudnál adni az ifjú zeneművészeti hallgatóknak?

Ha egy valamikori szombathelyi fiúnak sikerült elérni, amit szeretett volna, akkor nekik is sikerülhet. Persze az eredményekhez hatalmas áldozatot kell hozni. A sok gyakorlás, valamint a céltudatosság és a pozitív hozzáállás meg hozza a munka gyümölcsét, szinte kivétel nélkül.

Köztünk élnek

– külföldi hallgatók története Debrecenből

Interjú a *Humans of Debrecen* fotóblog szerkesztőjével

Ha valaki ismeri a Humans of New York nevű világszeretett nagysikerű fotóblogot, az nagyjából sejtheti, mire számíthat, ha felbukkan egy Humans of Debrecen elnevezésű közösségi média-felület. Történetek az utca emberétől, mellettük csak egy keresztnév és egy fotó, ami hitelesíti a leírtakat. A recept egyszerű, az eredmény pedig: az olvasó a város tömegében megláthatja az egyént, az idegenben pedig a barátot, akit még nem ismer...

■ MOLNÁR-KOVÁCS DORKA

A Humans of Debrecenen ugyanakkor nem csak a város lakóinak életéből kapunk szeletkéket. A helyiek története mellett túlnyomórészt azoknak a külföldi diákoknak a vallomásait olvashatjuk, akik nap mint nap köztünk járnak, akikről tudunk, de nem ismerjük őket, akikre kíváncsiak vagyunk, de sokszor nem merünk, vagy nincs alkalmunk kérdezni. Hogy érzik magukat itt, Magyarországon? Mi hiányzik a hazájukból? Itt fognak-e maradni, ha befejezik az egyetemet? Ugye, ők is úgy szeretik Debrecent, mint mi?

Az oldal alapítója, és eddig az interjúig rejtőzködő, névtelen szerkesztője Dinh Viet Tan Hung – vagy ahogy angolul általában bemutatkozik, Mark Dinh – egy vietnámi gyógyszerészhallgató, aki már négy éve a Debreceni Egyetem hallgatója.

– Amikor idejöttem, először nagyon nehéz volt kapcsolatokat kialakítanom a hallgatótársaimmal, és úgy általában az itteniekkel. Ez részben azért volt, mert a gyógyszerészhallgatók – meg persze az orvostan-hallgatók is – hihetetlenül sokat tanulnak, és sokszor teljesen elfelejteneik közösségi életet élni. Úgy éreztem, szükség van egy platformra, ami kicsit összekapcsol bennünket.

Ahol hallhatjuk, hogy mások hogyan élik meg az egyetemmel járó nehézségeket, vagy azokat a kulturális sokkokat, amiket az új ország tartogat. Ezenkívül nekem, személyesen is szükségem volt egy ürügyre, hogy megszólítsak embereket. 2018-ban, amikor az oldalt indítottam, már három éve itt tanultam, és még alig ismertem helyieket. A magyarokkal nem a legkönnyebb spontán beszélgetést kezdeményezni, de a blog jó ürügyet szolgáltatott ehhez, és megkönnyítette a kapcsolatteremtést.

Hung – ez a keresztnéve – célja az volt, hogy az oldal fele-fele arányban szerepel-

tessen helyieket és külföldi hallgatókat. Egyfajta kultúráközi hidat akart építeni a személyes történetek által, hogy így is segítse a külföldi diákok integrációját, bekapcsolódását a helyi vérkeringésbe, legalább arra az időre, amíg itt vannak.

– Gyógyszerészként többnyire csak vietnámiakkal, irániakkal és nigériaiakkal találkozom, a legtöbb hallgatótársam ugyanis ezekből az országokból kerül ki. Három évig gyakorlatilag nem is ismerkedtem másokkal. Aztán egyre inkább elkezdett zavarni, hogy itt vagyok egy európai országban, ahol körülöttem egyébként rengeteg ország képviselői jelen vannak: Koszovó, Brazília, Mongólia és még nagyon sokan, nem is beszélve a magyarokról. Nem akartam úgy hazatérni, hogy ezt a rengeteg lehetőséget nem használom fel a kapcsolatépítésre, és nem mutatok rá mások számára is ennek a szépségére. Mindnyájan nagyon mások vagyunk, de ennek az oldalnak az az üzenete, hogy összeköt bennünket Debrecen, ahol élünk, és összeköt az is, hogy akárhogyan is nézzünk ki, mindannyian emberek vagyunk.

Az inspirációt természetesen Brandon Stanton, a Humans of New York blog tulajdonosának munkássága adta. Tőle tanulta például Hung, hogy az interjúzás nem is annyira a kérdezés, mint inkább a hallgatás művészete.

– Az én erősségem az emberekkel való beszélgetés. A fotók készítése is tud élvezetes lenni, de őszintén szólva engem sokkal jobban izgalomba hoz, hogy mit mond az az ember, akivel épp interjút készítek. Szóra bírni az embereket, és elérni, hogy meséljenek magukról, nem mindig könnyű feladat. Épp ezért én például nem töreksem arra, hogy az oldalon annyira mély és személyes történetek kapjanak helyet, mint például amilyenek a Humans of New York oldalon. Azt hiszem, Debrecen túl kicsi ehhez. Így én egy kicsivel könnyedebb, de még mindig komoly üzeneteket magukban hordozó kis történetekkel dolgozom. Például ahelyett, hogy életük legnehezebb időszakára kérdezek rá – ami Stanton kedvenc kérdése – én inkább azt kérdezem az interjúalanyaimtól, mi tette őket eddig a legboldogabbá.

Az oldalnak jelenleg ezernégyszáz követője van, többnyire külföldiek, hiszen az oldal

egyelőre – Hung törekvései ellenére – csak angol nyelven érhető el.

– Az utóbbi időben egyébként a magyarok kerültek az érdeklődésem középpontjába. Készíték egy sorozatot Understanding Hungarians, vagyis Megérteni a magyarokat címmel, amelyben tíz magyar interjú-

alannyal beszélgetve próbálok körüljárni néhány, a magyarokkal kapcsolatos sztereotípiát, például a magyarok pesszimizmusáról szólót. Azon kívül ugyanis, hogy hozánk is eljutnak ilyen mítoszok a helyiekről, nem nagyon lehet ezekről a témákról angol nyelven olvasni, így én kezdtem el a feldolgozását. A munka közben aztán kiderült, hogy nagy fába vágtam a fejszém – egyelőre nem is sikerült a végére érnem.

Kulturális sokkokból egyébként Hungnak is bőven volt része. Vietnámban meglehetősen konzervatívak, amikor a szabadidő eltöltéséről van szó, és a bulizás egyenlő a szülők elleni lázadással. Épp ezért nagyon meglepte, amikor első magyarországi ismerőse, egy idős néni megkérdezte tőle, hogy miért nem jár bulizni, ismerkedni egy ilyen fiatalember.

– Tavaly, miután elindítottam az oldalt, mentem el először egy buliba. Jó volt rájönnöm, hogy ez mennyire az egyetemi élet természetes része tud lenni, és hogy ahelyett,

hogy visszafogna a tanulásban, ahogy ezt otthon belénk sulykolják, a kapcsolatokat, a másokkal való beszélgetést és izgatást felfrissít és helyén tartja az önértékelésem.

Az egyik téma, ami nagyon gyakran előke-
rül az oldalon, az a lelki egészség.

– Ez tényleg az egyik kedvenc témám. Nem azért, mert vidám, hanem azért, mert mindenkit érint. Mindnyájan stresszelünk, ez teljesen normális. Amikor a saját problémáinkról van szó azonban sokszor úgy érezhetjük, hogy egyedül vagyunk a problémánkkal, vagy hogy nekünk a legrosszabb. Épp ezért tartom nagyon fontosnak, hogy halljunk másokról – például egy ilyen oldalon keresztül – akik hasonló cipőben járnak, mint mi. Vizsgálunk, és megbuknak, nem sikerülnek a dolgaik, magányosak, túlterheltek. Ugyanakkor ezen az oldalon nem a problémák kapják a főszerepet, hanem az, ahogyan azokon túlendültek a történetek mesélői. Nincsenek persze illúzióim azzal kapcsolatban, hogy ezek a történetek bárkinek is segíthetnek a lelki egészség visszanyerésében. Azt gondolom, ez mindenkinek a személyes harca.

Szokás mondani, hogy egy kép száz szóval is felér. A Humans of Debrecen oldalai azonban azok az arcok, amelyekkel az utcán egyébként is nap mint nap szembe találkozunk. Látjuk ugyan őket, de tovább rohanunk. Nem rendelkeznek jelentéssel számunkra. A blogon azonban az ismeretlen arc mellé egy személyes történet is társul. Nehézségekről, félelmekről, sérelmekről, örömeikről, családról, szeretetről, tanulásról, csodáltságról, kiégésről, kapcsolatokról... Az arcokból így emberek lesznek, akikhez hasonlítunk, akiknek az érzéseit átérezzük, és akiknek a történeteivel mi magunk is azonosulni tudunk.

Hung mindaddig névtelenül állt egy személyben az oldal mögött. Amikor megkérdezte követőit, fedje-e fel magát, nemleges választ kapott. Az olvasók azt mondták, az oldal nem egy személyről szól, hanem Debrecen arcairól. Most azonban, hogy diplomaszerezés, azt követően pedig a hazatérés előtt áll, úgy érzi, hogy itt az ideje új házigazda kezébe adni az oldalt.

Innováció a betegek szolgálatában – UD mediversity app

■ KISS DÓRA

Mielőtt az applikációról kezdünk beszélni, mondanál néhány szót magadról?

A Kossuth Lajos Tudományegyetemen végeztem matematika–fizika szakon. Később PhD-fokozatot szereztem, és MBA képzésem is van. Végzés óta az egyetemen dolgozom, 2014 óta a VIR, legújabb nevén a Webportál, Alkalmazásfejlesztés és VIR Központ vezetőjeként. Emellett alkalmazott matematikát oktatok a GTK és MÉK elsőéves hallgatóinak.

Honnan jött az UD Mediversity gondolata?

Saját, személyes tapasztalatból. Egy betegség kapcsán többször megfordultam a Klinikán, és annak ellenére, hogy az egyetemen dolgozom, ráadásul olyan területen, ahol minden egységre van rálátásunk, mégis gondot okozott az eligazodás az egészségügyi útvesztőben. Akkor merült fel bennem, vajon milyen nehézségekkel küzdhetnek a többiek, akiknek még ennyi helyismeretük sincs. Mivel a váróban szinte minden második ember kezében ott volt az okostelefon, az ötlet kézenfekvővé vált.

Miben különleges ez az applikáció?

Az egységes egyetemi arculathoz igazodó, letisztult formavilágú app kifejezetten

Magyarországon egyedülálló egészségügyi szolgáltatáskereső mobilapplikációt fejlesztett a Debreceni Egyetem Webportál, Alkalmazásfejlesztés és VIR Központja. Az offline is működő betegbarát UD Mediversity segítségével gyorsan és könnyen el lehet igazodni a Klinikai Központ és Kenézy Gyula Egyetemi Kórház szolgáltatásai között. Vincze Szilviával, a Központ vezetőjével, az app ötletgazdájával beszélgettem.

mobil eszközökre készült, így azok előnyeit kihasználva a felhasználók kényelmesen, gyorsan tudják kezelni a felületet. Folyamatosan naprakész információkat biztosít az alkalmazás azzal, hogy tartalmi adatbázisból frissülnek. Az egyetem több informatikai rendszere van összekötve egymással, ezzel valósítható meg ez a megoldás. Tartalmában orvos-, szakrendelés-, helyszínereső funkciókat, ügyeleti rendet és vérnyomásnaplót is tartalmaz, használatával a betegek és a hozzátartozók okostelefonjuk segítségével azonnal naprakész információkhoz juthatnak. Ilyen például, hogy az egyetem betegellátásában részt vevő orvosok között több szempont (például szakvizsga, név) alapján lehet keresni, sőt kedvenceket is be lehet állítani. Az applikáció nagy előnye az

azonnali telefonhívás- és navigáció indítás, egyetlen érintés után indul a kért funkció. A navigáció gyakorlatilag egyenesen a keresett klinika bejáratáig vezet. A Klinikai Központ és a Kenézy területén való tájékozódást a helyszínereső könnyíti meg, a gyakran látogatott szakrendelő, vagy klinika adatai pedig szintén lementhetők a gyorsan elérhető kedvencek közé. Ingyenes alkalmazásról van szó, amely Android és iOS operációs rendszerekre is elkészült. Rendkívüli előnye, hogy offline állapotban, azaz internet nélkül is használható.

Magam is tapasztaltam, hogy mappákkal, dossziékkal közlekednek a betegek, viszik magukkal az eddigi leleteiket. Ezen a helyzeten tud segíteni az UD Mediversity?
A fejlesztés során igyekeztünk minden

szempontot figyelembe venni, amivel betegbaráttá tehető az applikáció. Az UD Mediversity kiegészítő funkciói személyes adatok tárolását is lehetővé teszik. Rögzíthetjük a vérnyomás adatainkat, mely alapján diagram készül, ami vizuális információt nyújt, azaz egy görbén mutatja meg a vérnyomás alakulását. Az alkalmazás figyelmeztet, ha a mért értékek túl alacsonyak vagy magasak. Hasznos funkció a dokumentumtár is, ahová befotózhatók az orvosi leletek, laboreredmények, így azok nem vesznek el, hanem egy helyen tárolhatók, egy gombnyomással bármikor és bárhol könnyedén elérhetők. Az adatok mindig kéznél

vannak, sőt a telefonról néhány érintéssel azonnal megoszthatók, továbbküldhetők például a kezelőorvosunknak. Ez már egy apró lépés a telemedicina irányába is, ami olyan infokommunikációs eszközzel támogatott diagnosztikus vagy terápiás, távfelügyeleti eljárás, amelyben az egészségügyi szakszemélyzet szükségszerű beteg melletti jelenlétét online elektronikus kapcsolaton keresztül távolról pótolják.

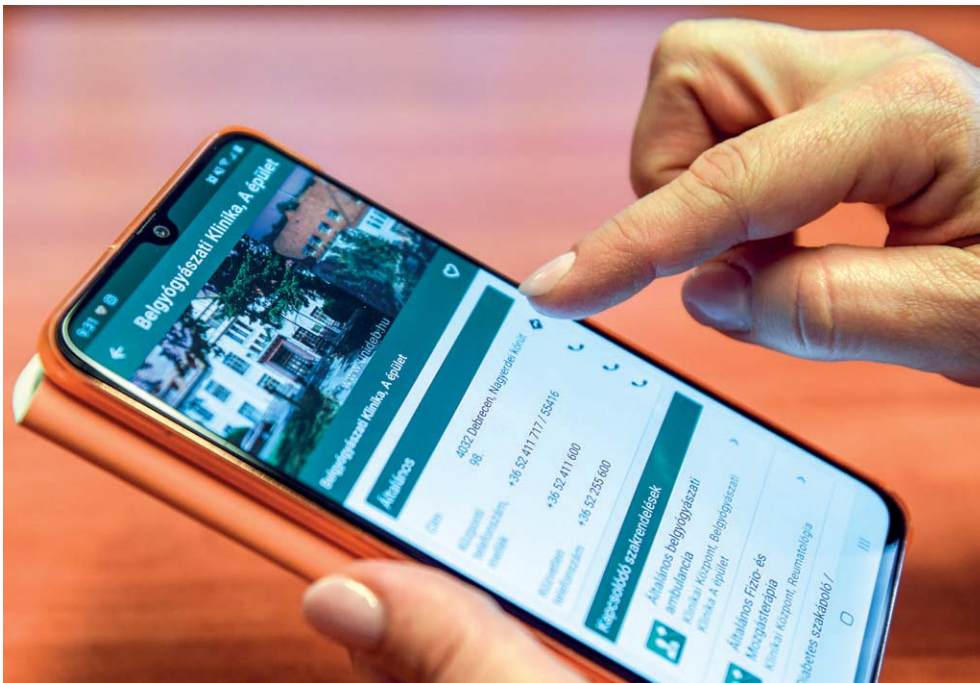
Milyen volt a belső fogadtatása a rendszernek, támogatták vagy tartottak tőle az egészségügyi dolgozók?

Berényi Ervin, a Klinikai Központ elnöke mindenben mellettünk állt, de maximális felsővezetői támogatást kaptunk a projekt megvalósításához Bács Zoltán kancellár úrtól is. Sok egyeztetésre volt szükség a klinikák és a Kenézy osztályaival is, hogy pontos információkat adhassunk meg, mindenki támogatta a munkánkat. A fejlesztések koncepciójának megalkotását és tesztelését pedig a Központunk munkatársai végezték, amellettt hogy napi feladatainkat is elláttuk. Az idén többek között közel 100 egyetemi weboldalt készítettünk, töltöttünk meg tartalommal és élesítettük a felhasználók számára.

Az idő eldönti, hogy mennyire segítheti ez a fejlesztés a dolgozók munkáját, mennyire lesz hasznos, és elfogadott az alkalmazás.

Mit tapasztaltok, milyen a fogadtatása az UD Mediversitynek a betegek körében? Vannak már visszajelzések?

Az alkalmazás-fejlesztés világa teljesen más, mint amit a weboldalak fejlesztésénél figyelembe kell vennünk. Egy internetes oldalnál elég a felhasználónak a Google-be

beírni, hogy mit keres, és máris rátalálhat a keresés tárgyára. Az applikációk esetében azonban sokkal bonyolultabb ez az útvonál: az alkalmazás létezésének ténye is nehezebben juttatható el a felhasználóhoz. Általában sok promócióra van szükség, és az is nehézség, hogy a célcsoportunk csak lokálisan értelmezhető: a DE és vonzáskörzetének betegek és hozzátartozói. Ennek ellenére nagy eredménynek tartjuk, hogy az alkalmazás publikálását követő hetekben az Android felhasználók körében, egészségügyi kategóriában a harmadik „legfelkapottabb” applikáció volt. A másik nagy eredmény, hogy kialakult egy stabil felhasználói bázis, melyben a felhasználók száma lassan ugyan, de növekszik.

Úgy tudom, hogy ez az egészségügyi alkalmazás újabb funkciókkal bővíthető. Mik a további terveitek?

Számos fejlesztéssel készülünk a jövő évre vonatkozóan. Januárban megjelenik az app angol nyelvű verziója. További fő cél az elektronikus időpontfoglalási rendszer bevezetése, amely egy másik projekttel, a saját betegadminisztrációs rendszer bevezetésével párhuzamosan valósulhat meg. A betegek legjobban a szakrendelő-kereső funkciót szeretik, ezt mutatják a beteglátsási weboldalak és az app látogatottsági adatai is. Ezért került a fókuszba ennek a

szolgáltatásnak két szempontból is a bővítése. Az egyik fejlesztési irány az online betegelőjegyzés, hogy az alkalmazáson keresztül a felhasználók időpontot is tudjanak foglalni. A másik fejlesztési irány egy 3D térkép integrálása, ami az épületen belüli vizualizációt jelenti, lefordítva: adott

szakrendelés vonatkozásában az app egészen a szakrendelés ajtajáig fogja a felhasználót irányítani.

Szeretnénk továbbá egy szakmakereső alkalmazást is integrálni az applikációba, ha valaki pl. ápolót keres otthonápolásra, vagy gyógytornászra van szüksége, abban is tudunk segíteni.

Az app létjogosultságára mára meg-

kérdőjelezhetetlen. Statisztikai adatok mutatják, hogy például a weboldalak látogatottsága közel 65%-ban mobil eszközről érkezik. A jövőben ezért főként az egyetemi szolgáltatások felhasználóinak mobilapplikációkkal történő támogatására fókuszálunk majd, de nem öncélúan kívánjuk ezt megvalósítani, hanem a felhasználók igényeihez igazodva.

Gratulálók a fejlesztéshez és jó munkát kívánok a tervek mielőbbi megvalósításához! Mindannyiunk hasznára lesznek!

**TÖLTSE LE
MOST!**

Available on the
App Store

ANDROID APP ON
Google play

A díszjelvények története

Felejthetetlen látvány a Debreceni Egyetem ünnepi alkalmain – tanévnyitón, diplomaosztón, vagy doktoravató ünnepélyen – a talárba öltözött, gerundiumot vivő diákok mögött ugyancsak talárt és rektori, dékáni láncot viselő egyetemi méltóságok bevonulása.

■ BÉRES ZSUZSA

Azt azonban kevesen tudják, hogy a karokat jelképező gerundium csúcspdíszek, valamint a rektori, dékáni láncok és medálok több mint 100 esztendeje készültek az első világháborúban hadizsákmányként szerzett ágyúk bronzából, emlékeztetve arra, hogy az egyetem több hallgatója és oktatója is harcolt a haza védelmében.

Az egyetemi tanács nevében 1915 szeptemberében Bernolák Nándor rektor intézett kérést a vallás- és közoktatásügyi miniszterhez:

„... méltóztassék... előterjesztést tenni az iránt, hogy az egyetemek szokásos jelvényeit részünkre a diadalmas háború győzelmes csatáiban hódított hadi anyagból méltóztassék legkegyelmesebben adomá-

nyozni.” – olvasható a Debreceni Magyar Királyi Tudományegyetem 1915/16-os tanévről szóló évkönyvben.

Hosszú hónapok teltek el, mire a kedvező válasz megérkezett: az egyetem engedélyt kapott arra, hogy rektora és dékánjai viselhessék a szokásos díszjelvényeket, valamint „A hadügyminiszter utasított, hogy a szükséges anyagot rendelkezésemre bocsássa...”.

Jankovich Béla miniszter figyelme még ennél is tovább terjedt, ugyanis nem csupán a szükséges anyag biztosításáról gondoskodott, hanem – mivel véleménye szerint indokolt volt az iparművészeti megoldás – a botok, láncok, de még a díszruhák megtervezésére is gondolt: „...tudatom a tekintetes Tanáccsal, hogy a díszjelvények (rektori és dékáni láncok, valamint pedellusi botok)...

tervezésére és kivitelezésére Zutt Richárd magyar királyi iparművészeti tanárt kértem fel... – olvasható az évkönyvben.

Richard Zutt (1887–1938) a korszak kiemelkedő ötvös- és éremművésze volt, Münchenben tanult, majd Firenzében alkotott. Budapestre 1912-ben hívták meg tanárnak. 1917-ben alapította meg a Magyar Művészeti Műhelyt, és egészen 1925-ig a fővárosban dolgozott. 1938-ban Szuezen halt meg.

Mivel az 1912-ben öt karral (református hittudományi, jog- és államtudományi, bölcsészeti, nyelv- és történettudományi, mennyiség- és természettudományi, orvostudományi) alapított egyetem 1914-ben három karral kezdte meg működését, elsőként a bölcsészet, a teológia és a jog jelképei készültek el.

Bernolák Nándor rektor útmutatásai alapján a művész megkezdhetette a munkát: „A láncok nagysága és alakja megfelelhet a budapesti és kolozsvári egyetemen viselt hasonló láncoknak... Az egyes láncszemek alakját lehetőleg valamely magyar motívum, esetleg debreczeni lelet, vagy műtárgy modern kiképzésével lehetne meghatározni.” Részletesen leírta elképzeléseit a gerundium-díszekkel kapcsolatban is, hangsúlyozva, hogy az intézményt a magyar állam létesítette és tartja fenn a város támogatásával, olyan nemes tradíciók átvételével, mint az ősi református kollégium hagyományai. A rektor elképzelései alapján valósult meg az egyetemet jelképező gerundium, tetején a Debrecen város címerét idéző zászlót tartó báránnyal.

Az 1916–17-es tanévre elkészült díszek kiegészítéseként díszes talárok is készültek, ugyancsak Zutt Richárd tervezésében. Ahogy Láng Nándor rektor fogalmazott: „A megbízott művész oly remekeket alkotott e díszjelvényekben, melyekre nemcsak egye-

temünk, hanem a magyar iparművészet is méltán büszke lehet.”

A bölcsészek kari botját bagoly díszíti, amely a könyv fölött elmélyedt tudóst jelképezi – mind a mai napig. Kalandos sors jutott a jogi kar gerundiumának, hiszen Justicia – a jogi kar 1949-ben kezdődő szüneteltetését követően – több mint 40 évig pihent Vincze László egykori rektori titkár íróasztalfiókjában, hogy végre újra elfoglalhassa méltó helyét az egyetemi jelképek társaságában.

Hasonlóan kalandosan alakult a teológia dékáni láncának és gerundiumának sorsa is. A kar működése 1950-ben megszűnt az egyetemen, ugyanazon év augusztus 25-étől, mint Debreceni Református Teológiai Akadémia működött tovább, egészen a Debreceni Református Hittudományi Egyetem 1997-es megalakulásáig, amelynek ünnepein ma is az eredeti, kakasos gerundiumot és dékáni láncot használják.

Az egyetemi jelképek száma mára jelentősen kibővült, hiszen az intézményben 14 kar működik, valamennyi saját gerundiummal

rendelkezik, azonban az újonnan készült dékáni láncok is teljesen megegyeznek az eredetivel, kiegészülve a kari színekkel, amelyeket mind a dékánok, mind pedig a diákok viselnek talárukon.

Az ünnepeken pedig ma is hármat kopant a báránys gerundiummal a botos diák, és elhangzik a több mint egy évszázada használatos mondat: Kérem, szíveskedjenek felállni, az egyetem vezetése bevonul...

Forrás:

- A Debreceni Magyar Királyi Tudományegyetem évkönyve az 1915/1916. tanévről.
- A Debreceni Magyar Királyi Tudományegyetem évkönyve az 1916/1917. tanévről.
- Fekete Károly: Református teológiai oktatás a Debreceni Egyetem keretein belül 1912–1950.
- A Debreceni Egyetem története 1912–2012.
- A Debreceni Egyetem öltözködési kódexe.

Arany- és gyémántdiplomás alumni gondolatok

Részletek Gődény Mária arany- és Furka István gyémántdiploma átadóira készített írásából

1969-ben, amikor megkaptuk a diplománkat, senki nem gondolt arra, hogy ötven éves diploma is lesz. Ki gondolt volna ekkora méltánytalanságra, hogy elmúljon az idő felettünk, hogy megöregedjünk és 70 évesek is elmúljunk? – kérdezi időutazó gondolataiba kezdve Gődény Mária.

De eljött ez az idő is, és köszönet jár érte, mert egészen fantasztikus az az ötven év, ami mögöttünk van, nemcsak történelmi, hanem társadalmi, családi és szakmai szempontból is.

Mi voltunk az első évfolyam – a nyugati országoktól kapott háború utáni kölcsönök feltételeként megszabva –, ahol eltűntek a különböző társadalmi rétegek közötti különbségek és szabad felvételt nyertek a tehetséges fiatalok. Végzés után általában területi elosztás elvén kaptunk állást. Külföldre nem mehettünk, így idegen nyelvet nem tanulhattunk, ami nagy hátránya a mi korosztályunknak.

Ám nagyon korán alapítottunk családot és nem ösztönzésre; ez volt az élet rendje és boldogságunk forrása is. Elindultunk az albérletből, családi segítséggel kis lakásba kerültünk, majd már a saját munkánkat is

beleakva a megteremtett közepes méretű lakásban nagyon boldogok voltunk és minden lépésnek nagyon örültünk. Amikor stabilabb lábakon álltunk, elindult az

autó projekt, beadtuk a kérvényünket a Merkurhoz, hogy 3–5 év múlva megkaphassuk a Trabantot, a Wartburgot, a Zsigulit, ha valakinek szerencséje volt. Ne-

künk egész véletlenül egy Fiat 500 jutott: méretünket nézve talán most nem azt választanánk, de nagyon boldogok voltunk azzal a kis autóval. És emlékezzen mindenki, hogy mekkora családi összefogás kellett, hogy vonalas telefont szerezzünk. Mindenki összefogott, hogy kapcsolatot teremtsen, hogy kivételezettek legyünk. Megható leveleket írtunk, hogy mennyire fontos az egészségügyben betöltött szerepünk, pozíciónk és feltétlenül szükséges hozzá a telefonos kapcsolat. Mire elrendeződünk, és mindenki elérhető volt a vonal túlsó végén, még egy esetleges elköltözés után is, akkor megjött a mobilvilág, s most újra tanulunk – tanuljuk az okostelefonok használatát az unokáinktól.

Fantasztikus tehát, amit átéltünk. Belegondolva szakmailag talán nem is vettük észre, hogy az elmúlt 50 év mennyit hozott a medicinának. Még inkább szívet és lelket melengető az érzés azonban, hogy ezeknek a folyamatoknak nemcsak szemlélői, hanem tevékeny előmozdítói, fejlesztői is voltunk.

Az emlékezéshez szorosan kapcsolódik a köszönet is. Ez illeti a szüleinket, hogy felneveltek, hogy erre az útra irányítottak, hogy orvosok lehettünk és utána is segítettek bennünket. Illetti a professzorainkat, oktatóinkat, akiktől magas szintű tudást kaptunk a Debreceni Egyetemen, de nemcsak tudást, hanem emberséget is. Megtanultuk tőlük, hogy a betegben az embert is figyelembe kell veyük, amikor egy kezelést elindítunk. Nagyon jó volt Debrecenben egyetemistának lenni. A Nagyerdő körbeölelt bennünket és a pavilon rendszerű klinikák otthont adtak. Köszönet a családuknak, hogy elviselték azt a hektikus életet, ami az orvosi hivatással együtt járt.

Köszönet a Teremtőnek, hogy tehetséget adott arra, hogy megjárjuk ezt az utat, hogy kovász lehessünk a társadalomban. Az orvosi szakmára irányuló figyelem okán pedig bízom benne, hogy javítottunk és nem rontottunk a következő orvosi generáción.

Debrecen, 2019. szeptember 28.

Gódey Mária

Országos Onkológiai Intézet
Onkológiai Képző és Invazív
Diagnosztikai Központ

A gyémánt diploma (végzés utáni 60 év) felhívásának előzetese úgy szólt, hogy néhány mondatban, lehetőleg 4–5 sornál nem hosszabban foglalja össze tevékenységét a kérelmében – írja Furka István.

Eddig is, ezután is, ahogy erőm engedi, igyekszem szeretett Alma Materemet szolgálni – emeli ki, majd hozzáteszi:

Éltünk, élünk, dolgozunk, szeretünk, morgunk, örülünk, bosszankodunk, gyarapodunk, fogyunk, itt-ott fájósak vagyunk, lettünk, kesergünk, egyszer-egyszer temetünk, visszatekintünk, reménykedünk, és végső soron végig szeretnénk menni az utunkon, lehetőleg testi, lelki fájdalom nélkül.

Ez egy többszörösen bővített mondat, nem 4–5 sor.

El lehet-e mondani ebben a 4–5 sorban örömünket a diploma megkapásakor, terünk, a hogyan tovább?-ot – egyedül vagy társsal, hol akarsz majd dolgozni, hol szeretnél lakni, hogy akarod majd a mindennapjaidat élni, hírnévre vágysz vagy pedig a csendes, eseménytelen napokban csak dolgozni akarsz?

Ugye, 4–5 sorban nem lehet?

El lehet-e 4–5 sorban mondani azt, hogy azokban az ínséges időkben, amikor fiatal voltál, szinte reménytelen küzdelmet folytattál egy lakásért, vagy egy-egy lakhatásért eladtad a lelked, feladva az esetleges álmokat, álmaidat? Tudtak-e ebben a szakaszban segíteni szüleid? – Te pedig azt éreztetted, hogy az egészet nemcsak te valószínűsíttad meg saját erődből, szorgalmadból, hanem... hanem... élni kell, élni kellett. Lehet-e az első lakás örömét leírni?

Ugye nem?

El lehet-e mondani 4–5 sorban, amikor fiatal voltál: azokat a testi, lelki szerelmeket,

hogy csak Teveled – majd a többnyire fájó szakításokat? El lehet-e mondani, amikor tested megbizsergett egy másik érintéssel? – A hosszú séták beszélgetéseit, vagy a sokat mondó séták kéz a kézben hallgatásait. A szép jövő tervezését, vagy a mindent romboló, egyet nem értő szakító véleményt. El lehet-e mondani a felfokozott várakozásokat, vagy a teljesen megsemmisítőket? El lehet-e mondani a nők és nők között irdatlan magasba törő ragyogást, vagy az éjfekete mélybe zuhanást? Ugye nem lehet?

Elmondhatod-e 4–5 sorban csalódásaidat, amikor lépre vittek, amikor mai szóval értve, átverték? – Amikor cserbenhagyott, akiben bíztál. Amikor őszinteséged helyett álnokságot kaptál cserébe. Amikor ismeretlentől nem várt jószágot kaptál, amikor nehéz helyzetekben oly segítség érkezett, amiről még álmodni sem mertél. Amikor külsőleg mogorva ember belső melegségről tett tanúbizonyságot. Amikor a köszív mögött önzetlen, segítőkész jószágot éreztél. Lehet-e csokorba foglalni mindezt 4–5 sorban?

Ugye, nem?

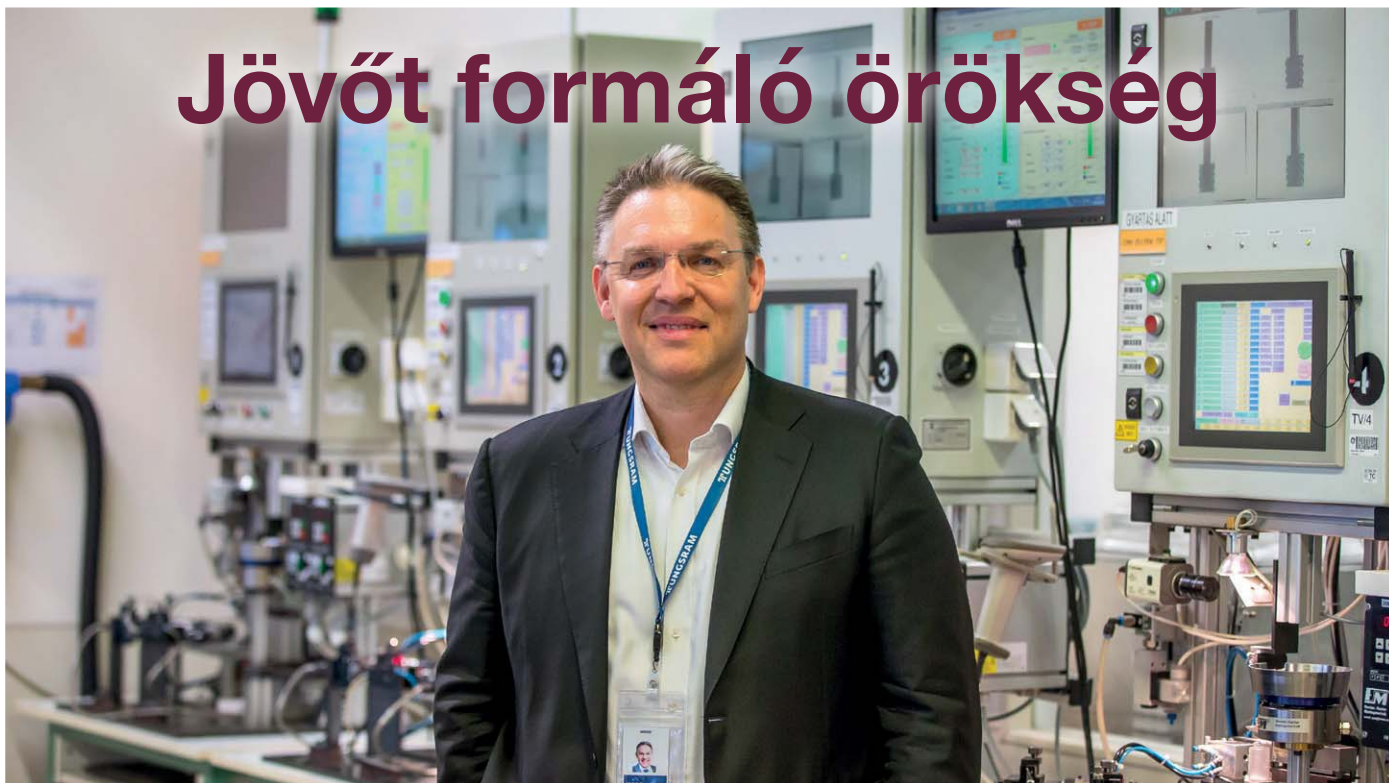
Lehet-e 4–5 sorban életed szép, sima útszakaszait összevetni a kegyetlen, kavicsokkal telivel? Lehet-e elmélázni azon, hogy mi lett volna ha? – Van-e az életben mi lett volna, ha? – A fejedben esetleg igen, a valóságban nem.

Debrecen, 2019. májusa.

Furka István

professor emeritus
Debreceni Egyetem
Általános Orvostudományi Kar
Sebészeti Műtéttani Tanszék

Jövőt formáló örökség

A hazai székhelyű, innovatív Tungsram Csoport egy több mint 100 éves múltra visszatekintő márka újraéledése, amely Joerg Bauer elnök-vezérigazgató nevéhez kötődik. A Debreceni Egyetem Alumni-díját ebben az évben elnyerő vállalat egyre szorosabb kutatás-fejlesztési, oktatási kapcsolatokat épít az egyetemmel. A 2018 áprilisában magyarországi központú, innovatív, globális márkaként a piacra visszatérő vállalat a világpiacon prémium kategóriájú, európai márkaként van jelen, amely Magyarországon tervez, fejleszt és gyárt, valamint folytatja és kibővíti eddigi tevékenységét a világítástechnikán belül és azon kívül is. Az elnök-vezérigazgatóval a díjról, együttműködésről, célokról és jövőképről beszélgettünk.

■ FÖLDVÁRY LÁSZLÓ

Idén a Tungsram nyerte el a Debreceni Egyetem Alumni-díját. Mit jelent ez a cég számára?

Rendkívül büszkék vagyunk rá, és óriási megtiszteltetést jelent számunkra. A Tungsram függetlenné válása, azaz 2018 óta jelentős energiákat fordítunk felsőoktatási kapcsolataink kialakítására és megerősítésére. A Debreceni Egyetem természetes partnerünk, amellyel az elsők között kötöttünk megállapodást.

A Tungsram és a Debreceni Egyetem között nemrégiben létrejött egy stratégiai megállapodás. Milyen operatív elemei vannak ennek? Hogyan látja, hogyan értékeli ennek az együttműködésnek a pozitív hatásait a két intézmény életére, működésére nézve?

A megállapodást nagyon hamar sikerült élettellel megtölteni, hiszen már második év-

folyamába lépett a vállalkozásfejlesztési oktatási program, amelynek mesterelőadója vagyok. Nagyszabású közös vállalkozásunk van egy pályázat keretében az egyetemmel és több konzorciumi partnerrel együtt egy ún. Multidiszciplináris Egészségipari Kompetenciaközpont létrehozására. A magunk részéről a beltéri növénytermesztés technológiájának kutatásával járunk hozzá a pályázathoz. Ez egy új ágazatunk, amelynek fejlesztései lehetővé teszik, hogy LED-lámpák segítségével zárt térben termesztünk zöldséget, gyógynövényeket. E köré teljes ökoszisztémát és termékcsaládot építünk fel, hogy a jövő élelmiszerellátását megoldjuk.

Vannak-e más kötődései a cégnek a városhoz, ehhez a régióhoz?

Természetesen vannak. Több szálon is kötődünk Debrecen városához is, a régióhoz is. Gyáraink közül az egyik a szomszédos Hajdúböszörményben működik, ahol jó

helyi polgárokként igyekszünk a városi közösség fontos ügyeihez is hozzájárulni. Részt veszünk az oktatásban a Debreceni Egyetemen. Ezen kívül van egy páholyunk a Nagyerdei Stadionban – egyébként éppen az egyetemé mellett –, így részesei vagyunk például a YouDay eseményeinek, ezzel is jelezve a szoros együttműködést, illetve az egyetemi polgárságunkat. Partnereink, munkatársaink pedig rendszeresen szurkolnak a Loki meccsein.

A Tungsram 2018-as megvásárlásával egy nagy múltú név újult meg. Mennyiben befolyásolja ez Önt, illetve a cég vezetését a jövő megtervezésében, a stratégiaalkotásban, a cég ars poeticájának megfogalmazásában?

2018 áprilisában magyarországi központú, innovatív, globális márkaként tértünk vissza a piacra. „Örökségünk az innováció” – ezt választottuk jelszónak, mert úgy gondoltuk, hogy folytatnunk kell a magyar kreativitás

120 éves, büszke hagyományát. A kezdetektől a mai napig a Tungsram tudatosan dolgozott ki új megoldásokat a világítás-technikában, de ilyen volt a telefonos technológia, az orvosi- és rádiócsövek és más alkalmazások, amelyek gyakran exponenciális növekedéshez vezettek. Ma a negyedik ipari forradalom lehetőségeivel és kihívásaival szembesülünk, amelyeket az adatipar, a mobilkommunikáció, a mesterséges intelligencia és az internetes világ gyorsan változó összefüggései állítanak elénk. Ahogyan a Tungsram annak idején villámgyorsan vált globális vezető technológiai erővé, úgy az újjáélesztett Tungsram is a jövőt jelentő technológiákba és dinamikusan fejlődő, nemzetközi piacokba fektet, miközben tovább erősíti alapvető üzleti tevékenységét a világítástechnika terén.

A mikromenedzselést kevésbé, a stratégiák kidolgozását annál inkább kedvelő vezető úgy véli az a célra vezető, ha minél többen képesek önállóan dönteni körülötte, a siker kulcsát, a jó stratégia megalkotását ebben látja.

Mik az Ön személyes elképzelései? Milyennek képzei el saját, illetve cége jövőjét 10 év múlva?

A Tungsram csoport megalakulásakor azt mondtuk, hogy 10 év múlva szeretnénk a jelenlegi forgalmunk több mint háromszorosát elérni, és 1 milliárd dollár bevételű céggé válni. Jelenleg ezt a tervet hajtjuk végre: nagyon kemény feladat, de jó úton haladunk. Nemrégiben megfogalmaztuk azt is, hogy mit is csinálunk: a nagy metropoliszokban fejlődő városi élet jövőjét formáljuk technológiai alapú, okos, fenntartható

megoldások révén úgy, hogy a világítás-technikát használjuk platformunknak. Végző soron tehát a városlakók boldogsága a stratégiai célunk.

Év eleje óta a Debreceni Egyetemen oktat. Hogyan jött ez a lehetőség? Közel áll Ön-höz az oktatás, a tudásteremtés?

Örömmel veszek részt a Tungsram egyik legfontosabb partnere, a GE kezdeményezésében. Fontosnak tartom, hogy a diákok felkészülten kerüljenek ki az állás- piacra vagy indítsanak saját vállalkozást,

startupot, vagyis hogy az elmélet mellett gyakorlati tudással legyenek felvértezve, amikor kézhez kapják a diplomájukat. Fontos számomra továbbá az is, hogy sokféle szakterületet felölelő (multidiszciplináris) csapatokban dolgozzanak, és bátran legyenek vállalkozó szelleműek, alapítsanak vállalkozásokat. Másfelől úgy gondolom, hogy sok tapasztalatot gyűjtöttem eddigi karrierem során, és ezt a nemzetközi szemléletet, a multinacionális cégek világának ismeretét érdemes átadnom a pályakezdőknek.

A Debreceni Egyetem Szenátusa által 2015-ben alapított Alumni-díjat is az egyik volt debreceni diák vehette át. Tóth István pénzügyi igazgató a díj átvételekor beszédében elmondta, hogy a cím neki személy szerint is nagyon fontos, mivel korábban ő maga is a Debreceni Egyetem diákja volt. Kiemelte, hogy a Tungsram Csoport másfél évvel ezelőtti visszatértekor azt a célt tűzte ki maga elé, hogy újjáéleszti Magyarország egyik ikonikus, több mint 120 éves hagyományokkal rendelkező márkáját, s ennek az alapjain az ország egyik leginnovatívabb vállalatát hozza létre. Ezen célok eléréséhez a Debreceni Egyetem nagyon jó partnernek bizonyult, több területen is hatékonyan működik az együttműködés – hangsúlyozta. A legszembetűnőbb példája ennek, ahogyan Tóth István elmondta, hogy számos egykori debreceni diák dolgozik ma a Tungsram Csoport munkatársaként a budapesti központban, vagy a hajdúböszörményi, illetve kisvárdai gyárak egyikében. Mindemmel több kollégájuk is oktatója a Debreceni Egyetemnek. S talán, amire a leginkább büszkéek – folytatta, hogy

a Mezőgazdaság-, Élelmiszertudományi és Környezetgazdálkodási Kar sikeresen használja az egyik új üzletáguk, az Agritech legújabb termékét, azokat a beltéri növénytermesztés céljából fejlesztett melegházi LED lámpákat, amelyek segítségével különböző fejlesztéseket végeznek. Mindezek alapján

köszönte meg a Tungsram nevében a díjat Tóth István, majd sok sikert kívánt az újdonsült egyetemi diákoknak, illetve reményének adott hangot, miszerint a jövőben minél több diákkal találkozhat majd a Tungsram csoporton belül.

Évfolyamtalálkozók

Általános szociális munkás szakosok 20 éves találkozója – 2019. szeptember 14.

Vegyészek 40 éves találkozója –
2019. szeptember 28.

Általános orvosok 30 éves találkozója – 2019. október 5.

Alumni találkozó az MTA-DE Szénhidrátkémia Kutatócsoport kutatóinak és dolgozóinak – 2019. november 29.

Kommunikáció- és médiatudomány szakosok találkozója – 2019. november 30.

Tudományos programsorozat, ünnepi ülés és networking esemény

Így jubilált a TTK, a Néprajzi
és a Kommunikáció Tanszék

■ MOLNÁR-KOVÁCS DORKA

Vállalati kapcsolatok, versenyképes tudás – 70 éves a TTK

Október 4-én kezdődött az az eseménysorozat, melynek keretében a DE TTK hetven éves tudományos munkáját ünnepelte. Az Aulában tartott nyitóünnepségen Kun Ferenc, dékán számolt be a kezdetekről, és a karon jelenleg folyó munkáról.

„Az 1949-ben létrehozott Természettudományi Kar fő profilja sokáig a tanárképzés volt, melyet csak kislétszámú tudósképzés egészített ki. Így a kar évtizedeken át természettudományos tanárok százait adta az országnak, akik az iskolákban gondoskodtak a tudományos utánpótlásról. Mérőföldkő volt a kar életében, amikor 2006-ban erős természettudományos alapokon

nyugvó mérnökszakok indulhattak el, és ezzel a technológiai-műszaki területtel bővült a képzési paletta, amely szakokat ma a hallgatók mintegy egyharmada választja. A mérnökképzés sikerét bizonyítja az is, hogy 2007-ben a kar neve Természettudományi és Technológiai Kar lett.”

A dékán beszélt a TTK elsődleges céljáról is, mely ma is az, hogy a hallgatók használható, versenyképes tudást kapjanak, amellyel megállják a helyüket a munkaerő-piacon. Ehhez pedig nem elég alapkutatásokra épített oktatást biztosítani, hanem egyre inkább fontos a versenyszférával kiépített kapcsolatrendszer, és a vállalatokhoz kihegyezett tanszékek működtetése.

Pintér Ákos rektorhelyettes a karon folyó munka motivációjaként az újdonságok iránti fáradhatatlan törekvést hangsúlyoz-

A 2019-es év az egyetem több szervezeti egységének is különleges. Idén ünnepi fennállásának 70. évfordulóját a Természettudományi és Technológiai Kar, valamint a Néprajzi Tanszék, és tízéves lett a Kommunikáció- és Médiatudományi Tanszék. Az évfordulókat tudományos programokkal, az eddigi eredményekről számot adó ünnepi ülésekkel, valamint a volt hallgatókat és oktatókat visszahívó, a nosztalgiázás mellett a kapcsolatépítést is fókuszba helyező alumni-találkozóval ünnepelték.

ta, ami 2019-ben, technológiával átszőtt világunkban talán még az eddigieknél is fontosabb értéket jelent.

A hetven éves intézmény az újonnan alapított Pro Facultate-díjjal köszönte meg a kar korábbi és jelenlegi munkatársainak és hallgatóinak az intézmény érdekében végzett kimagasló munkájukat.

A félév további részében a TTK neves kutatók meghívásával, a tudomány napján pedig a kar oktatási-kutatási műhelyeinek bemutatkozásával folytatta a jubileumi programsorozatot.

Terepkutatás, nemzetközi kapcsolatok, kihelyezett tanszékalapítás – 70 éves a Néprajzi Tanszék

A Néprajzi Tanszék egykori és jelenlegi hallgatói és oktatói körében tartott ünnepi ülést szeptember 20-án, ezzel is ünnepelve a kerek évfordulót.

A rendezvényt Bartha Elek, a Debreceni Egyetem oktatási rektorhelyettese, egykori tanszékvezető professzora nyitotta meg. Felszólalt még Bodó Sándor, a Magyar Néprajzi Társaság elnöke, Kavecsánszki Máté adjunktus, videóüzenetben pedig

Hans-Werner Retterath, a DE díszdoktora, a freiburgi Kelet-európai Németek Néprajzi Kutatóintézetének vezetőhelyettese is. Az ülést Keményfi Róbert, a Bölcsészettudományi Kar dékánja, a Néprajzi Tanszék vezető egyetemi tanárának előadása zárta.

A felszólalóknak bőven volt miről megemlékezniük, az elmúlt 70 év során ugyanis a tanszék jelentős eredményeket ért el, kutatási arculata pedig számos változáson, bővülésen ment keresztül. Gunda Béla alapító tanszékvezető volt az, aki a tanszéken ma is fő profilnak számító terepkutatási munkát elindította. Ujvári Zoltán vezetése alatt a folklórkutatások is felerősödtek, valamint kiemelt projektté vált Gömör vármegye kutatása, amely ma is a magyar néprajzkutatás egyik legnagyobb vállalkozásának és eredményének számít. Az ország néprajzos muzeológusainak nagy része már ekkor is a Debreceni Egyetem képzéséből került ki. Bartha Elek rektorhelyettes tanszékvezetői éve alatt főként a vallási néprajzi kutatások erősödtek fel, valamint az országban egyedülálló tanári képzések, és számos szakirányú képzés is elindult a tanszéken. A jelenlegi tanszékvezető, Keményfi Róbert dékán vezetése alatt pedig elindulhatott a muzeológiai szakirányú továbbképzés, valamint sikerült egy kihelyezett tanszéket létesíteni a szentendrei Szabadtéri Néprajzi Múzeumban, ami egyedülálló sikertörténet az intézmény életében. Az Alkalmazott Muzeológiai Tanulmányok Kihelyezett Tanszékének célja, hogy a múzeum a debreceni tanszéken folyó néprajzi és muzeológus gyakorlati képzés stabil intézménye legyen. Az alapítás Debrecenben az első példája a bölcsészképzés duális jellegű megszervezésének.

A kihelyezett tanszék létesítése lehetővé tette az Alkalmazott muzeológia szakirányú továbbképzés akkreditációját, mely 2020 februárjában fog elindulni a múzeum gondozásában. A képzés azokat a frissdip-

lomásokat célozza meg, akik közgyűjteményekben, múzeumokban szeretnének elhelyezkedni. A szak olyan szakembereket kíván képezni, akik képesek a muzeológia, a gyűjteményezés, a kurátori munka területén komplex összefüggések feltárására és elemzésére, és ezek hangsúlyozottan gyakorlati megvalósítására.

A tanszék történetében mindenkor kiemelt jelentőséggel bírt az Akadémiai Kutatócsoportban folyó tudományos munka, valamint a gyümölcsöző nemzetközi kapcsolatok kialakítása, a külföldi tudományos eredmények megismerése és a kutatói cserekapcsolatok fenntartása. A Néprajzi Tanszéknek több külföldi díszdoktort is köszönhet az egyetem.

A találkozót Szabó Henriett, harmadéves PhD-hallgató filmösszeállítása, valamint Terék József, negyedéves PhD-hallgató, Pest Megyéért Emlékéremmel és Magyar Arany Érdemkereszttel kitüntetett zenei előadóművész, zenepedagógus, tárogatójátéka tette emlékezetessé.

Alumni-találkozó és networking esemény – 10 éves a Kommunikáció- Médiatudományi Tanszék

Több mint ötven volt hallgató tért vissza az alma materbe, hogy volt oktatóival és a szak jelenlegi hallgatóival együtt ünnepelje meg a DE Kommunikáció- és Médiatudományi Tanszékének tíz éves fennállását. A 2009-ben Szirák Péter alapító tanszékvezető által megszervezett intézményben, illetve a kommunikáció- és médiatudomány szakon eddig mintegy 500 hallgató szerzett diplomát. Az alumnusok kimagasló többsége azóta a szakmában helyezkedett el: eddigi eredményeikről, sikereikről be is számoltak a rendezvényen.

A találkozót Csátár Péter dékánhelyettes nyitotta meg, aki az elmúlt tíz év szellemi építkezéséről beszélt, valamint a szak töretlen népszerűségéről, amit a hallgatói jelent-

kezések évről évre igazolnak. Szirák Péter a 2009-ben elindult intézményt egy szigethez hasonlította a Bölcsészettudományi Karon, amelyet akkor néhányan kemény munkával létrehozta, és ahol azóta is, részben már egy megújult kollektívával, komoly szakmai munka folyik. Oláh Szabolcs tanszékvezető beszámolt a tanszéken jelenleg zajló munka sokszínűségéről, hangsúlyozva a képzés projektszemléletű jellegét.

„Tudjuk, hogy hallgatóink a piacon jól értékesíthető tudás- és készségkészlet nyújtását várják el képzésünkötől. Ennek igyekszünk megfelelni. De, mivel hallgatóink többsége legalább az első évfolyamon fizet azért, hogy nálunk tanulhasson, az oktatás és oktatásszervezés, a kutatás és kutatásszervezés mellett szolgáltatásokat is nyújtunk kell számukra. Mert a hallgatóink igénylik a projektszemléletű céges együttműködést, az álláshelyhez közelebb vivő gyakorlóhelyet, a szakmai személyiségük élményközpontú fejlesztését. Egyszerre várják el a mentorálás támaszát és az önmegvalósítás szabadságát. Az évek során ez a szolgáltató működés erősödött”.

Az öregdiák-találkozóon a tanszék volt és jelenlegi oktatói egy kerekasztal-beszélgetésen idézték fel az elmúlt tíz év nehézségeit és eredményeit, és beszéltek azokról a változásokról, amelyek ez idő alatt a tudományterületen történtek.

A jó hangulatú összejövetel egy networking eseménnyel zárult, amely során a jelenlévők egy-egy post-it cetlire felírva, illetve szóban is megosztották egymással, hogy milyen karrierutat futottak be eddig, és milyen jövőbeli terveik vannak, s azokhoz milyen típusú kapcsolatokra van leginkább szükségük. A cél egyrészt az alumnusok utókövetése volt, másfelől fontos volt, hogy az eseményen részt vevő szakemberkínálat és -kereslet egymásra találhasson, és a rendezvényt záró állófogadáson beindulhasson a valódi kapcsolatépítés is.

Az első 25 év – könyv a DEAC-ról

Az egyetemi sportegyesület centenáriuma alkalmából négykötetes sorozatban dolgozza föl a DEAC történetét Sándor Mihály sporttörténész, a Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Karának címzetes egyetemi docense. A 100 évet felölelő sporttörténeti kuriózum első kötetét „Az első 25 év” címmel a szeptemberi centenáriumi gálaesten mutatták be.

■ BÉRES ZSUZSA

Az 1912-ben alapított Debreczeni Magyar Királyi Tudományegyetem az 1914–15-ös tanévben kezdte meg működését és már szinte az első tanévtől fontosnak tartotta az intézmény vezetése, hogy megfelelő sportolási lehetőséget és rendszeres testedzést biztosítson a hallgatóknak, bár az egyetem akkoriban még sem tornateremmel, sem sportpályával nem rendelkezett. - Korábban a Debreceni Akadémiai Atlétikai Club (DAAC) nyújtott sportolási lehetőséget az intézmény diákjainak, így ez az egyesület tekinthető a Debreceni Egyetemi Atlétikai Club elődjének – idézte fel a kezdeteket Sándor Mihály.

A DEAC alapításának dátuma 1919. augusztus 1. Ekkor hozták létre az egyesületet a Debreceni Egyetemi Körből kiváló tornászok olyan, őket támogató, ismert egyetemi és városi személyiségek összefogásával, mint Darkó Jenő későbbi rektor, DEAC-elnök, Iványi Béla, a jogtudományok professzora, Sesztina Jenő, a törvényszék elnöke, vagy Vásáry István későbbi polgármester. A híradást 1919. július 22-i számában jelentette meg a Hajdúföld című megyei hetilap.

A korabeli vélekedés – miszerint csak az tud egészségesen gondolkodni, aki egészségesen él – hívta életre az „ép testben ép lélek” szlogent, ennek megfelelően pedig elsősorban nem a csapat, hanem az egyéni sportágak kerültek előtérbe az egyesületben, de a torna és az atlétika mellett már a kezdetektől szerveződött a futball szakosztály is.

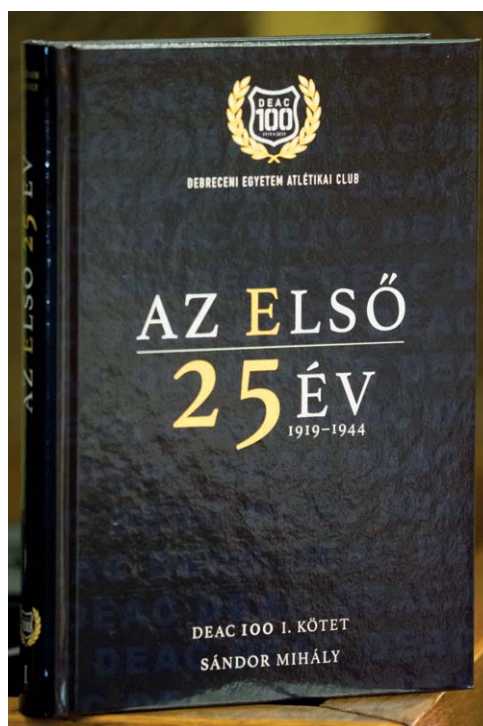
– Már az első időszakban is jelentős sikereket értek el a sportolók: országos bajnokságot nyert a női tornász csapat, atléták kerültek be a válogatottba, az egyesület rúdugrója, Hadházy Dezső hosszú ideig tartotta az országos csúcsot, és Köstner Vilmos, a későbbi világhírű FIFA-játékvezető is sokáig volt a DEAC rövidtávfutója – sorolta a korai eredményeket Sándor Mihály. A sporttörténész azt is kiemelte, hogy a DEAC labdarúgócsapata már az első, 1919. szeptember 21-i mérkőzésén sima 2:0-s győzelmet aratott a DMTK ellen.

A ma is a DEAC otthonául szolgáló egyetemi sporttér befejezését jelentő ünnepséget 1928. június 2-án tartották. Ekkorra készült el a tribün, a klubház, és megépült a sporttérig az aszfaltút is.

Az egyesület fejlődését mutatja, hogy a két világháború közötti időszakban csaknem 40 szakosztállyal működött, még olyan sportágak is szerepeltek a kínálatban, mint a golf, a vívás, a jégkorong, a sízés (a halápi „sáncokon” volt a terep), vagy a cserkészlet. Volt még gyors- és műkorcsolya szakosztály, és vízilabdacsapat is működött, amely városi bajnokságot is nyert.

Minderről bővebben olvashatnak a sorozat első kötetében, amely évenként, sportágonként, gazdag archív fotóanyaggal illusztrálva

számol be az első negyedszázad eredményeiről, sikereiről, nehézségeiről, alapítókról, sportolókról és sportvezetőkéről egyaránt.

Sándor Mihály sporttörténész évtizedek óta kutatja a magyar sport, elsősorban a labdarúgás, azon belül a debreceni futball történetét. A DEAC-sorozat második köteté – amely lassan nyomdakész állapotba kerül – az 1945–1979 közötti időszakkal foglalkozik. A 3.

kötet a DUSE, vagyis az összevont Debreceni Universitas Sportegyesület 1979–1989-es történetét idézi fel, a negyedik, záró kiadvány pedig az 1989-től napjainkig tartó, vagy ahogyan Sándor Mihály fogalmazott: a soha véget nem érő egyetemi sportéletet mutatja majd be.

Akikre büszkék vagyunk

■ Állami elismerések augusztus 20-án

Magyar Érdemrend Tisztikereszt kitüntetésben részesült

- **Dr. Batta Gyula**, a TTK egyetemi tanára,
- **Dr. Maksa Gyula**, a TTK professor emeritusa és
- **Dr. Pethő Attila**, az Informatikai Kar egyetemi tanára.

Magyar Érdemrend Lovagkereszt kitüntetés vehetett át

- **Dr. Béri Béla**, a MÉK egyetemi docense,
- **Dr. Buglyó Péter**, a TTK egyetemi docense,
- **Dr. Jónás Zoltán**, az Ortopédiai Klinika főorvosa és
- **Dr. Mogorósy Gábor**, a Gyermekgyógyászati Intézet egyetemi docense.

Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetés vehetett át

- **Dankovics Viktorné Dr. Szücs Olga**, a Szlavisztikai Intézet egyetemi docense, a Tolsztoj Társaság a Magyar–Orosz Együttműködésért Egyesület elnöke,
- **Dr. Goretity József**, a BTK egyetemi docense, az Orosz Központ vezetője, a Tolsztoj Társaság a Magyar–Orosz Együttműködésért Egyesület alelnöke, valamint
- **Dr. Szabó János** klarinétművész, a Zene-művészeti Kar főiskolai tanára.

■ Állami elismerések október 23-án

Hatvani-díjjal tüntették ki a város ünnepi közgyűlésén **Dr. Kiss Attilát**, az Általános Orvostudományi Kar nyugalmazott professzorát, valamint a **Klinikai Központ Debreceni Alapellátási és Egészségfejlesztési Intézet Védőnői Szolgálatát**.

■ Magyar Tudományos Akadémiai Díj

Akadémiai Díjban részesült **Dr. Baloghné Dr. Bereczky Zsuzsanna**, az ÁOK Klinikai Laboratóriumi Kutató Tanszék vezetője, **Dr. Kéki Sándor**, a TTK tudományos és pályázati dékánhelyettese, az Alkalmazott Kémiai Tanszék vezetője és **Dr. Gát György**, a TTK Matematikai Intézetének egyetemi tanára.

■ MTA tagság

Az MTA közgyűlése **Dr. Debreczeni Attilát**, a BTK Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézet igazgatóját, **Dr. Hoffmann Istvánt**, a BTK Magyar Nyelvtudományi Intézet professzorát és **Dr. Kun Ferencet**, a TTK dékánját levelező tagjává, **Dr. E. Kövér Katalint**, a TTK Kémiai Intézet egyetemi tanárát pedig rendes tagjává választotta.

■ Arany János-életműdíj

A rangos elismerést **Dr. Pozsony Ferenc**, a Babes-Bolyai Tudományegyetem és a Debreceni Egyetem egyetemi tanára vehette át.

■ Hajós Alfréd-díj

A díjat idén **Asztalos József**, a Kossuth Gyakorló testnevelő tanára vehette át.

■ Az Országos Tudományos Diákköri Tanács Mestertanár Aranyérem elismerésében részesült:

- **Dr. Madai Sándor** egyetemi docens, az Állam- és Jogtudományi Kar,
- **Dr. Hajdu Lajos** egyetemi tanár, a Természettudományi és Technológiai Kar,
- **Dr. Kappelmayer János** egyetemi tanár, az Általános Orvostudományi Kar,
- **Dr. Pusztai Gabriella** egyetemi tanár a Bölcsészettudományi Kar, és
- **Dr. Tóth Attila** egyetemi tanár, az Általános Orvostudományi Kar oktatója,
- **Dr. Mátyus László** egyetemi tanár, az Általános Orvostudományi Kar dékánja.

■ Elismerések az egészségügyben

Dr. Csanádi Zoltánt, a Kardiológiai és Szívsebészeti Klinika igazgatóját választotta elnökévé a Magyar Kardiológusok Társasága. Újabb négy évre kapott bizalmat a Magyar Biofizikai Társaság élén **Dr. Mátyus László**, az Általános Orvostudományi Kar dékánja. Miniszteri Elismerő Oklevelet vehetett át a Kenézy Gyula Egyetemi Kórház három munkatársa: **Pap Zoltán Domokos** ortopéd baleseti sebész, **Molnárné Mile Emma** osztályvezető főnővér, valamint **Petrő Gizella** belgyógyász főorvos.

Semmelweis-nap alkalmából az egészségügyben dolgozó több szakemberünk is miniszteri kitüntetést vehetett át:

- **Batthyány-Strattmann László-díjjal** tüntették ki **Dr. Méhes Gábor** egyetemi tanárt, intézetigazgatót, a Pathologia vezetőjét.
- **Pro Sanitate díjban** részesült **Dr. Dézsi Zoltán**, a Kenézy Gyula Egyetemi Kórház Traumatológiai és Kézsebészeti Osztályának főorvosa.
- **Miniszteri Elismerő Oklevelet** vehetett át
- **Dr. Árkosy Péter** főorvos, az Onkológiai Klinika igazgatója,
- **Dr. Kissné Ary Szilvia** vezető védőnő,
- **Kenézy Gyula Egyetemi Kórház Központi Aneszteziológiai és Intenzív Terápiás Osztálya.**

■ Nemzetközi elismerések

Az orosz–magyar kulturális kapcsolatok ápolásában végzett munkájáért rangos nemzetközi kitüntetésben részesült **Dr. Goretity József** irodalomtörténész, műfordító, a Szlavisztikai Intézet igazgatója.

Az Egészségügyi Világszervezet európai régiójában élők egészségi állapotának javításáért rangos szakmai elismerésben részesült **Dr. Ádány Róza** egyetemi tanár.

A **CARPE Challenge** néven meghirdetett **projektötlet-verseny** döntőjében a Gazdaságtudományi Kar hallgatói csapata, **Vágner Marianna** és **Várnagy Edina** harmadik helyezést ért el.

■ Sportsikereink

A Fogorvostudományi Kar dékánja, **Dr. Bágyi Kinga** a The World Medical Tennis Society 49. világbajnokságán állhatott a dobogó tetejére.

Két számban is világbajnok lett a szege-di, olimpiai kvalifikációs kajak-kenu vb-n **Bodonyi Dóra**, a Szolnok Campus hallgatója.

A Tbiliszi-ben megrendezett Veterán Birkózó Világbajnokságon második helyezést szerzett **Dr. Buchholz Gyula** főgyógyyszerész.

A Sportlétesítmények Magyarországi Szövetsége a sportlétesítmények fejlesztése terén végzett munkájáért kitüntetést adományozott a Debreceni Egyetemnek.

■ Hallgatói sikerek

Lengyel Erik, a Zeneművészeti Kar idén végzett hallgatója vehette át a XXXIV. Országos Tudományos Diákköri Tanács Művészet és Művészettudományi Szekciójának Prezentációs Díját.

A Zeneművészeti Kar hallgatóiból álló TanBorEn Trió, azaz **Madaras Zoltán**, **Tóth Levente** és **Kerek Csombor** nyerte meg a Kamara Virtózok versenyét.

Az AKIT Nyíregyházi Kutatóintézetének PhD-hallgatója, **Hanász Alexandra** nyerte idén a Bognár József Közgazdasági-kutató Alapítvány második helyezettjének járó díját.

Pro Scientia Aranyérmet négy hallgató kapott: **Barna Fédra** (GTK), **Csók Cintia** (BTK), **Kerezi Dóra** (GTK) és **Paládi Petra** (MÉK).

Lezárva: 2019. november 30.

2019-ben elhunyt dolgozóink, hallgatóink

Dr. Barabás György

professor emeritus
Humángenetikai Tanszék, ÁOK

Dr. Battáné Dr. Gindert-Kele Ágnes

egyetemi docens
Gépészmérnöki Tanszék, MK

Dr. Bende-Szabó Gábor

egyetemi docens
Pénzügyi Jog és Közmenedzsment
Tanszék, ÁJK

Dr. Berényi Sándor Zsolt

ny. egyetemi docens
Szerves Kémia Tanszék, TTK

Dr. Béres Csaba

ny. egyetemi docens
Szociológia és Szociálpolitika
Tanszék, BTK

Bíró Gyula ny. alkalmazott
Karcagi Kutatóintézet, AKIT

Bodai Alexandra ügyvivő-szakértő
Hallgatói Kapcsolatok és Szolgáltatások Központja, HAK

Dr. Fátyol Rudolf István

egyetemi tanár, hegedűművész
Vonós nem önálló Tanszék, ZK

Gaál Sándorné ny. könyvtáros
Debreceni Egyetem Egyetemi és
Nemzeti Könyvtár

Dr. Gomba Szabolcsné

dr. Lábos Olga ny. főigazgató
Debreceni Egyetem Egyetemi és
Nemzeti Könyvtár

Dr. Győrfy Árpád

egyetemi docens
Belgyógyászati Klinika, KK

Halász Istvánné ny. előadó
Általános és Alkalmazott Nyelvészeti
Tanszék, BTK

Horváth András

telepvezető
Nyíregyházi Kutatóintézet
Teichmann Telep, AKIT

Dr. Kiss Ákosné

laboratóriumi asszisztens
Humángenetikai Tanszék, ÁOK

Dr. Koltay Klára

minősített kutató, egykori főigazgató-
helyettes
Főigazgatói Hivatal, DEENK

Dr. Korponay Béla

professor emeritus
Angol–Amerikai Intézet, BTK

Dr. Kovács László

professor emeritus, egykori rektorhelyettes
Élettani Intézet, ÁOK

Dr. Kozma András

professor emeritus, egykori rektor
Számveteli és Pénzügyi Intézet, GTK

Lengyel Ibolya

diplomás ápoló
Belgyógyászati Klinika, KK

Dr. Leövey András

professor emeritus, egykori rektor
Belgyógyászati Klinika, KK

Majoros Irma szakápoló
Belgyógyászati Klinika, KK

Mártha Zoltánné

asszisztens
Reumatológiai Osztály, KEK

Nagyné Erdei Szabina

csecsemő és gyermekápoló
Gyermekegyógyászati Klinika, KK

Dr. Oláh Éva

professor emerita, egykori igazgató
Gyermekegyógyászati Klinika, KK

Papp Edit

dietetikus
Ápolási és Szakdolgozói Igazgatóság, KK

Dr. Papp László

történész, egykori főtitkár
Kossuth Lajos Tudományegyetem

Dr. Pogány Béla

ny. egyetemi docens,
egykori tanszékvezető
Orosz Nyelvészeti Tanszék, BTK

Dr. Szász Gábor

professor emeritus, egykori rektor
Földhasznosítási, Műszaki és
Területfejlesztési Intézet, MÉK

Dr. Szentirmai Attila

professor emeritus, egykori rektorhelyettes
Biomérnöki Tanszék, TTK

Dr. Szilágyiné Péter Anikó

vezető tanár
Debreceni Egyetem Kossuth Lajos
Gyakorló Gimnáziuma és Általános
Iskolája

Dr. Tamássy Lajos

professor emeritus,
egykori tanszékvezető
Geometria Tanszék, TTK

Tar Anna Mária

képi diagnosztikai asszisztens
Onkokardiológiai Klinika, KK

Tőgyi Sándor

igazgató
Nyíregyházi Kutatóintézet, AKIT

Török Antalné

ápoló
Belgyógyászati Klinika, KK

Törzsök Lajos

földmunkagép kezelő
Karcagi Kutatóintézet, AKIT

Dr. Vámosi Bertalan

adjunktus
Neurológiai Klinika, KK

Veress Csaba Zoltánné

műtős szakasszisztens
Fogorvosi Szolgálat, FOK

Bihari Árpád

fizikai tudományok (PhD), TTK

Diviki István

minőségirányítási szakmérnöki
(szakirányú továbbképzés), MK

Fátyol Norbert

vidékfejlesztési agrármérnöki (BSc),
GTK

Mizser-Pallai Margit

óvodapedagógus (BA), GYGYK

Orbán Gréta

gyógyszerész (osztatlan képzés),
GYTK

Tamás Béla

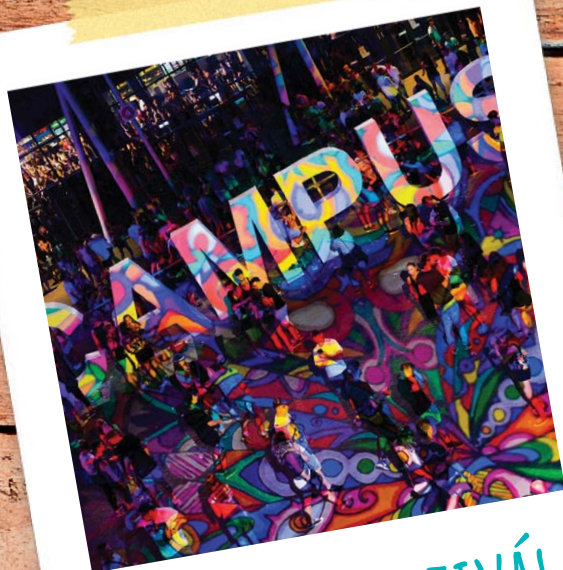
fordító és tolmács (MA), BTK

Nyugodjanak békében, emléküket megőrizzük.

KÖZÖS ÉLMÉNYEK AZ EGYETEMEN

CSALÁDI NAP
MÁJUS VÉGE

CAMPUS FESZTIVÁL
2020. JÚLIUS 22-26.

YOUDAY
2020. SZEPTEMBER 16.

Feladó:

DEBRECENI EGYETEM

Rendezvénykoordinációs és Alumni Központ

4032 Debrecen, Egyetem tér 1.

DÍJ HITELEZVE
4002 DEBRECEN
Pf. 400